

ЙОРДАН МАТЕЕВ
ПОСЛЕДНАТА ЖЪТВА НА
КОЗЕЛА
ПОЛИТИЧЕСКИ ТРИЛЪР

chitanka.info

В памет на Христо Калчев

*В тази история измислицата е като горчив хап —
не всички ще искат да я преглътнат.*

ПЪРВА КНИГА

ПЪРВА ГЛАВА

Онова, което не уби основния му политически противник, Волен Сидеров, стана причина за нелепата смърт на Ахмед Доган.

Една септемврийска вечер на автомагистрала „Тракия“, депутатската лимузина на Сокола спуска гума и се поднесе по измокреното от превалелия дъжд платно. Въпреки опита си, шофьорът изгуби управление над колата, опасно навлизайки в насрещното движение. Огромен тир, по ирония на съдбата, шофиран от едно турче от Лудогорието, се връза в торпедото на автомобила.

Лимузината беше пометена, смачкана на хармоника и след това изхвърлена зад разбитата мантинела, в канавката. Секунди по-късно експлодира в ярко оранжеви пламъци, които за броени минути кремираха вече загиналите пътници и злополучният шофьор.

Най-знатната жертва на тривиалното автопроизшествие беше Ахмед Диган, лидерът на ДПС, човекът, който години наред разиграваше сложни комбинации с всички политически партии, и винаги съумяваше да участва във властта, независимо какво замисляха срещу него опонентите му.

Непосредствено след катастрофата, никой не го анализира, но реално погледнато, най-злочастната жертва на тази драма, се оказва България. Инцидентът на магистрала „Тракия“ даде ход на поредица от събития и верижни реакции, които тлееха отдавна в държавата, но заради въжеиграчеството и вродената хитрост на Сокола, бяха замрели в латентно състояние.

Колелото на съдбата се беше завъртяло, а това завъртане щеше да донесе само мъки и страдания, и на бездруго измъченият през последните осемнадесет години народ.

* * *

Генерал Иван Милетиев-Козела, известен в някои специфични среди като Йон Марин, научи новината, докато си пиеше водката във

възстановената вила край Девинското езеро. Тя предизвика неприятна скомина в устата му, за това той изпи на екс още сто грама от любимото питие.

Неговата възлюбена, доктор Марина Маринова, се къпеше под душа в банята и не можа да чуе сензационната вест, която се разпространяваше по всички електронни медии.

Когато влезе при него с навита около влажната си коса кърпа, веднага разбра, че Козела е в лошо настроение.

— Какво се е случило, скъпи?! — попита го разтревожено.

След смъртта на Златан, често се притесняваше за по-големия си син Добромир, който беше направил блестяща журналистическа кариера в София.

— Отиде си една епоха — измърмори старият артист, наливайки си нова чаша с водка. — Задават се нови времена, скъпа, и се страхувам, че няма да са никак добри.

— Какво толкова е станало? Да не е умрял някой?!

— Не бой се, с Добрин всичко е наред! Умря Ахмед Доган, а с него и надеждата България да тръгне по нормален път.

— Какви ги приказваш?

— Така е, агарянинът беше хитър като Настрадаин ходжа. И в бизнеса, и в политиката беше номер едно. Ненапразно го обвиняваха, че е преял с власт. А сараите му в Бояна! Обръчите от фирми! Този кучи син съумя да си присвои милиардите на Илия Павлов, да превърне в турски бастион Кърджали, да води за носа всички партии и партийки в демократична България. Няма как смъртта му да не предизвика катаклизми в блатото, в което живеем, Марина.

Козела изправи застаряващото си тяло, приближи се пъргаво до нея, улови я през тънкия кръст и я целуна по сочните устни.

Тя имаше вкус на живот, не беше като Флора, която беше застрелял лично в Претория. Предишната му жена беше съдбоносна грешка и той я коригира с един куршум в челото, в онази огромна къща, която ѝ беше подарил. Беше защитил себе си и семейството си от отровата на една кобра.

Козела се отдръпна, за да се полюбува на хубостта на доктор Маринова; би убил всеки, който би посмял да ѝ причини зло, дори ако трябваше да влезе в битка със самия дявол.

— Какво ще стане сега с нас? — поинтересува се, замаяна от ласката му, жената.

— Зависи от наследника на Сокола — повдигна рамене старият килър. — Но отсега мога да ти кажа, очертават тежки времена!

Доктор Маринова се загледа заедно с него в течащите телевизионни кадри.

Даваха репортаж от Косово, обявило наскоро независимостта си.

Албанците бяха подпалили някаква църква, след като първо бяха обесили свещеника и клисаря.

В сърцето на Марина бе закодиран силен майчински инстинкт, както и при повечето жени, за това тези картини на брутално насилие, я разстроиха много. Усети студени тръпки по кожата си, сякаш смъртта я беше докосна по гърба.

„Боже, опази България!“, помисли си тя с искрено упование.

„Господи, дай ми сили за последна жертва, защото тя ще бъде страшна!“, мислеше си ексгенералът от МВР и КГБ, докато слушаше гласа на спикера, който изреждаше кървавите етнически конфликти на Балканите през последните десетилетия.

Но нито Козела, нито Марина подозираха действителния мащаб на ужасите, които ги очакваха.

* * *

Приемникът на Ахмед Доган се оказа никому неизвестният функционер на ДПС, Абидин Хаджихмедов, човек на средна възраст, който се приемаше като разумен и умерен политик; тоест удобен за съпартийците си, които тепърва щяха да си поделят наследството на мъртвия си лидер, наброяващо милиарди долари, и угоден на всички останали политически далавераджии, които задружно, със срасналата се с държавата мафия, управляваха съдбините на България.

Но истинската битка за огромната политическа власт и влияние на Сокола, едва сега предстоеше и никой от посветените не се заблуждаваше, че всичко ще мине тихо и мирно, без падане на глави.

* * *

На другия ден Сретен Йосич му се обади по GSM.

— Здравей, Козел. И вашата черга пламна.

— Какви ги дрънкаш, Йоцо? Искаш да си чешем езиците ли?

— Не се ежи, Козел! Имам предвид смъртта на Ахмед Доган. Някой сепаратист ще обсеби властта му и ще подпали етническия конфликт.

— Ти по-добре си пази главата. Да не я изгубиш като Иван Може!

— Хърватинът беше банален бандит, изпълнител на мокри поръчки. Не се учудвам, че са го очистили. Ние с теб, генерале, сме орисани за велики дела!

— Отговаряй само за себе си, Сретене!

Сърбинът се засмя нагло в ухото му, подхвърляйки офертата си като изстрел от парабелум:

— Предлагам ти гешефт с оръжие. В България ще възникнат въоръжени конфликти, както се развиха събитията в Косово, а преди това и в Босна и Херцеговина. Международната общност няма да ви остави да си живеете живота! А когато гръмне барутния погреб и двете враждуващи страни ще имат нужда от оръжие. Това са големи пари, Козел! Решавай, защото имам на разположение и други ортаци.

— Чакай да отгатна! Младен Михалев-Маджо, познах ли?

— Има много желаещи да бъркат в кацата с меда. Не го забравяй, генерале!

— Върви на майната си, Сретене!

И той изключи телефона си.

Сърцето го заболя. Нима буреносните облаци се сгъстяваха толкова бързо над отечеството?

Той запали от любимите си „Ротманс“ и всмука жадно от цигарата. Никотинът го успокои и мозъкът му заработи здраво.

Очевидно предстоеше игра на живот и смърт, и той бившият генерал и настоящият международен бандит, не можеше да остане безразличен към участта на родината си.

„Остаряваш Козел, влечете към корените ти!“, помисли си натъжен той.

Отиде в спалнята, отвори огледалния гардероб и бръкна под ката с колосано бельо.

Пистолетът с двата пълнителя си беше там. Чакаше го.

Раните от харпуните, с които го бяха простреляли преди време в девинския язовир, го зачовъркаха отново.

„Предстои алена жътва — помисли си Козела. — Трябва да набележа мишените, да уточня подробностите и да изляза на лов. Този път залога е България!“

* * *

Докато генералът кроеше планове, в една нова джамия със стройни бели минарета, издигната с пари на ДПС и пожелала анонимност саудитска фондация, тукашният ходжа беше поканил на кафе едни суров мъжага с лице на аскет и очи на фанатик.

Гостът носеше зелена лента около тъмните си коси, белег, че принадлежи към непримиримите ислямски бойци; казваше Салах ад Дин, или Саладин. Беше избрал името на великия сарацински султан, победил кръстоносците и освободил Йерусалим през 1186 година.

Саладин беше военният водач на радикалните мюсюлмани в България и според неговата политическа преценка беше настъпило времето за действие. Но преди това трябваше да въведат ред в собствената си къща.

— Дойде часа, братко. Избрал ли подходящия човек за акцията?

— Да, Саладин. Младежът е готов да даде живота си за правата вяра!

— Аллах Акбар! — произнесе тържествено водачът. — Момчето го очакват райски благини в царството на Мохамед!

— Аллах да чуе думите ти, Саладин ефенди!

Ходжата сведе смирено поглед, в очите му издайнически блестеше влага.

Знаеше на каква мисия отиваше младият Али и знаеше, че никъде в Корана не е записано, че мюсюлманите трябва да вършат подобни неща.

— Ще ви пратя утре Али, ефенди — избоботи с дебел глас той, за да прикрие притеснението си.

Саладин се престори, че не забелязва нищо.

Без да си допие кафето, стана и излезе от джамията.

Когато му дойдеше времето, сам щеше да отсее плявата от зърното и щеше да накаже колебаещите се в собствените им редици.

А сега...

Сега му предстоеше джихад, който щеше да възстанови полумесеца в Родопите.

* * *

Козела се свърза с МВР-шефа.

— Наздраве, господин министър!

Като чу гласа на прочутия генерал, министърът веднага изтрезня от снощния запой в „Кемпински Хотел Зографски“.

— Луд ли си да ми се обаждаш на служебния телефон?! Линията не е подсигурана!

— Нека ни подслушват слухарите. Трябва ми информация за движението на Абидин Хаджихамедов през следващите дни.

Министърът се задуши от ярост, но все пак проговори с овладян глас:

— Това са поверителни данни, генерале...

— Не ми излизай с тия номера! Казвай, ако не искаш да изгубиш службата си, а и целият кабинет да падне!

Вътрешният министър послушно му даде сведенията, които постъпваха от Национална служба „Сигурност“.

Козела затвори телефона и направи бърз анализ на информацията.

Варна се наби веднага в очите му.

По-точно — курортният комплекс „Св. Св. Константин и Елена“.

Трябваше да се действа без колебание.

Още на заранта се сбoguва с доктор Маринова и отпраща с мръсна газ към морската столица.

* * *

Али се потеше като шопар.

Не че беше горещо; от два дни от смръщеното небе над курорта се изсипваше досаден дъждец. Лошото време беше прогонило и последните туристи от плажа. Но младият помак от Джебел имаше основателна причина да се чувства зле. Под широкото, копринено яке беше опасан целият с пръчки динамит, а в джоба, отмалялата му ръка стискаше детонатора и мисълта за предстоящата смърт беше достатъчна, за да го изгаря адски огън.

Луксозната сладкарница беше препълнена с посетители.

Али дори се изплаши, че няма да си намери място. Трябваше да изчака поне още четвърт час, докато мишената му се появи и настъпи мига на кулминацията.

Младежът с облекчение видя, че до тропическо растение в ъгъла на заведението има един свободен стол. Някакви тийнейджъри на масата си плакнеха пломбите с цитронада, но те нямаше как да попречат на плана му.

Вадички влага се стичаха по гърба му надолу към задника му и той се страхуваше, че с лицето му положението е също. Помакът обаче можеше да бъде спокоен, защото на никой в огромната зала не му пукаше за него. Клиентите си бърбеха, пушеха усилено цигари, хилеха се безсмислено под тътена на дискотечната музика, без да подозират, че изтичат последните им мигове живот.

Али се помоли страстно на Аллах и му благодари предварително, че след смъртта му, Пророка ще го дари с най-красивите девственици в рая.

Пъпчивите пубери до него го пренебрегваха. Едно от момчетата бе извадило джигесема си, за да пусне на другите песен на Азис, с която искаше да се изфука. Компанията се смееше, Али дори не разбираше за какво си говорят.

— Какво ще поръчате?

Той едва не подскочи от въпроса на сервитьорката с късата поличка.

Младият помак промърмори, че иска едно експресо.

Тийнейджърите се сборичкаха на шега. И този с най-голямото акне заби случайно лакета си в ребрата на Али.

Мохамеданинът изтръпна, защото момчето беше ударило експлозива. Не последва нищо — нито разкритие, нито ненавременен взрив.

Някой беше усилил музиката и тя затътна в стомаха му. Младешките започнаха да танцуват на дансинга. Купонът се вихреше с пълна сила и никой не забелязваше смуглия помак от Родопите, който беше почти техен връстник.

Сервитьорката му донесе поръчката и се отдалечи в синкавия цигарен дим. И тя не беше усетила флуидите на смъртта, които се излъчваха от младия терорист.

Али се опита да се контролира.

Знаеше, че му остава малко живот, но не биваше да се плаши от смъртта; всичко беше за правата вяра и неговият духовен учител, ходжата, щеше да се гордее с постъпката му.

Но имаше и още нещо, което смущаваше младия мохамеданин. Заедно с гяурите трябваше да убие и правоверен брат-мюсюлманин. И това го караше да се чувства ужасно, защото въпреки обясненията на ходжата и на Саладин, че делото му е свято, този високоуважаван мъж трябваше да загине от неговата ръка и това го притесняваше.

Разтреперан погледна часовника си.

Времето изтичаше. Според сведенията човекът трябваше да появи всеки момент.

И наистина, двете врати на сладкарницата, снабдени с фотоклетки, се отвориха и през тях влезе набелязаната жертва заедно със свитата си.

Никой не забеляза все още малко известното лице на Абидин Хаджихмедов.

Той се настани в едно от сепаретата, следван от хората си.

Гавазите му, яки момчета, заеха удобни позиции наоколо.

Лидерът на ДПС беше избръснат гладко, пълен с енергия, беше облечен в шикозен костюм на „Гуджи“. Заслуша се в някаква шега, разказана от събеседника му, размивайки се непринудено.

Али стана от масата и тръгна като сомнамбул.

Беше настъпил момента.

Смъртта на гяурите беше без значение, те бяха обикновена тор, но гибелта на Хаджихмедов щеше да донесе свобода на българските турци и в името на това дело, той най-смелият помак от Джебел, щеше да загине като камикадзе.

Самоубиецът спря на крачка от бодигардовете.

Те се бяха втренчили в него като вълци, но все още не забелязваха заплаха. Някакъв притеснен, зле облечен младеж, най-вероятно от милета, дошъл да моли за нещо.

Али се втренчи в Абидин Хаджихамедов толкова настоятелно, че онзи също го погледна.

Очите им се срещнаха.

Тези на младият камикадзе, трескави и фанатични, и тези на Абидин, проникателни и интелигентни.

И политикът усети опасността.

Все пак той се опита:

— Недей да вършиш глупости, момче!

Прошепвайки името на майка си Фатме, Али задейства детонатора.

Експлозията беше убийствена и разкъса тялото му, и това на Абидин Хаджихамедов заедно с телата на още стотина невинни.

* * *

Взривната вълна повали Козела тъкмо, когато слизаше от беемвето си.

Отхвърли го в градинката, която след секунди почервения от кървавия дъжд, рукнал от небето.

„Мама му стара, а това е само началото!“, помисли си отчаяно бандитът, докато ставаше на крака.

Наоколо вяляха човешки остатъци и горящи отломки.

Умереният Абидин Хаджихамедов го нямаше вече.

Пътят на сепаратистите беше открит.

ВТОРА ГЛАВА

Страната беше хвърлена в ужас и хаос.

В София се стекоха над сто хиляди души да протестират срещу насилието и да почетат паметта на загиналите в първия терористичен акт в най-новата история на България.

Тъй като повечето от жертвите бяха деца, както бе при взрива на гара Буново, яростта на хората беше безгранична.

Президентът Георги Първанов произнесе пламенна реч по БНТ, демонстрирайки къса памет с чии гласове беше преизбран за втория си мандат.

Разбира се, никой не му повярва; народът отдавна беше изгубил доверието си в родните политици и управници. В тези дни на национален траур населението потърси отдушник в спонтанни митинги и гражданско неподчинение, които се предвождаха от неформални водачи, избирани сред самите протестиращи.

Лидерите на дискредитираните политически партии не смееха да се появят на публични места, защото се страхуваха за сигурността си.

България преживяваше своя 11 септември и дали тази злокобна дата щеше да обедини нацията или щеше да я разедини още повече, щеше да покаже времето, но Козела разбираше, че разигралата се драма е само прелюдия към по-голямо насилие. Хората обаче не осъзнаваха истинското положение на нещата.

Елитът на държавата отдавна не изпълняваше функциите си и плачеше за подмяна. Държавното управление беше на автопилот; ненакърними оставаха само интересите на олигархията. Бандити, политици и бизнесмени се бяха вплеели в едно като в жилав бръшлян и се възпроизвеждаха безпроблемно на изборите.

За това обезверените гласоподаватели предпочитаха да си останат по домовете, отколкото да си губят времето в изборните секции. Някои инфантилно си въобразяваха, че така се противопоставят на статуквото, а всъщност беше точно обратното. Елитът, провеждащ геноцидна политика в държавата, бе за изхвърляне,

но никой не смееше да произнесе гласно, че това може да стане единствено с проливане на кръв.

И ето че кръвта беше пролята — млада и невинна — в името на една опасна политическа игра, която тепърва щеше да сее смърт.

Бойко Борисов от „ГЕРБ“ беше компрометиран от американските си господари, че е замесен в неразкриването на 28 убийства и предпочиташе да си мълчи.

Националистът Волен Сидеров се опитваше да оглави народното недоволство и като че ли шансовете му в това отношение бяха най-добри. Но дали притежаваше нужните качества за истински бунт?

БСП, създателка на етническата партия ДПС, беше в най-неизгодна позиция.

Тя и нейните недоносчета — ДСБ, СДС и НДСВ, начело с алчния за имоти цар, бяха обект на пълно отрицание от страна на народа, защото неведнъж го бяха лъгали с обещания за „светло бъдеще“.

Въпреки всичко Козела не смяташе, че ще избухне революция; българинът беше изобретателен, силен и оцеляващ като индивидуалност, но когато се захванеше с обществено значими дела винаги се проваляше. Липсваха му солидарност и единство, без които нито едно общо начинание не можеше да успее.

Генералът прехвърляше с дистанционното вечерните новини по различните TV-канални; гледаше с горест сълзите на пострадалите, не пропускаше и бурните дискусии, достигащи до взривоопасна точка и все повече се убеждаваше, че в действие е план за чудовищна дестабилизация на страната.

Изведнъж на екрана се появи едно лице, което го накара да потръпне от студ, сякаш бе зърнал призрак от отвъдния свят. Този човек му беше познат под друго име и в съвсем друго амплоа.

Спомените му го върнаха десетина години назад в едно полупланинско селце, северозападно от планината Шар, някъде на границата между република Македония и Косово и Метохия.

* * *

Село Фериз беше не повече от дваайсет-трийсет къщи, разположени между два живописни рида.

Майор Хари Гъна направи знак и малобройният му, но отлично въоръжен отряд от мултинационални бойци, спря.

Козела, включен в бойната група заради крупна наркосделка, също замръзна на място си.

Трябваше да изчакат момчетата от АОК в буковата гора и да получат от тях хероин на стойност над пет милиона долара. Козела се беше наел да прехвърли стоката на българска територия, а там наркопласъорите щяха да я разпространят из цялата страна.

Наркозависимите в някога чистата от наркотици България, бяха станали триста хиляди и ексгенералът се беше нагърбил да задоволи нуждите на пазара.

Шиптърите пристигнаха като по разписание.

Предадоха партидата, Козела им плати, без да му мигне окото и се приготви да си ходи. Вече нямаше работа с тези главорези.

— Не бързайте толкова — хвана го за лакета американският майор, охраняващ операцията. — Имаме още една задача за изпълнение.

„Като например да ме отсвирите!“, помисли си вкочанен българският гангстер.

Но мисията се оказа още по-зловеща.

Малкият отряд се спусна към село Фериз.

Влязоха съвсем спокойно там.

А и всъщност нямаше от кого да се крият.

Във Фериз живееха само албанци, около стотина души мирни жители.

Хари Гънс нареди на хората си да изведат селяните от къщите им и да ги подкарат към края на селото.

След това хладнокръвно заповяда на бойците си: „Огън!“.

Оръжията затрецяха и селяните се замятаха окървавени под автоматичните откоси.

Десетгодишно момиченце с бретон, влизащ непокорно в очите му, се опита да избяга, но майорът лично го застреля в главата с пистолета си.

— А сега копайте — обърна се с делови тон към войниците си.

Те бързо изкопаха плитките ями, безразборно нахвърляйки в тях телата.

Потресен, Козела не предприе нищо.

Ръката го сърбеше да посегне към пистолета си и да убие този кучи син с майорски нашивки, но не го направи. В плановете му не влизаше да изгуби живота си и доставката с дрога.

Десет минути по-късно, когато се изкачваха по склоновете на планината Шар, той попита убиеца:

— Защо беше тази екзекуция, господин майор?

— Ще научите всичко от вестниците, господин генерал.

Вече в София, Козела беше разгънал „Дневен Труд“ и беше прочел шокираща статия за многонационалните сили на КФОР, които бяха открили масов гроб в подстъпите на Шар.

Избитите албанци били част от етническото прочистване на сръбските паравоенни формирования в района.

Той изпсува гневно, захвърляйки таблоида на пода.

Но това, което беше запомнил завинаги, бе студенокръвната физиономия на офицера-военнопрестъпник...

След толкова години го беше видял отново, този път на телевизионния екран.

Сега го наричаха уважително: „Негово Превъзходителство Джефри Морт“ и беше новият посланик на САЩ в България.

* * *

Боян и Айсехел пиеха коктейл, прехласнато загледани един в друг.

Младежът беше висок, добре сложен, с приятно одухотворено лице. Едва ли бе на повече от двацет и пет години.

Момичето беше тънко като щиглец, със сини като забравка очи и позлатени като жито коси.

„Каква ти туркиня!“ — помисли си развеселен Козела. — „Та тя е стопроцентова славянка!“

Той си поръча неизменната водка, смигвайки заговорнически на Марина. „Какво ще кажеш за нашите влюбени?“

Боян шофираше линейката в многопрофилната болница на доктор Маринова и ѝ напомняше много за покойния ѝ син Златан. Айсехел беше медицинска сестра в същото здравно заведение. Там се бяха запознали, там се бяха и zalюбили, а Марина им беше станала като духовен наставник; после ги беше запознала с Козела, а той също ги беше харесал.

— Да прием за младите и техните мечти! — Вдигна тост той, чукайки се поред със сътрапезниците си.

Поръчаха си риба и бяло вино. Рибното ястие бе специалитета на ресторанта, в който вечеряха.

Генералът отдавна не беше хапвал нещо толкова вкусно и му достави истинско удоволствие, че и другите си облизваха пръстите.

— Иване, ама ти си невероятен хитрец! — възкликна Марина. — Откъде я намери тази кръчма?

— Нека си остане моя тайна! — усмихна ѝ се той.

Всъщност стана съвсем случайно; на връщане от Варна, генералът беше обядвал тук. Заведението беше крайпътно и предлагаше великолепна храна за огладнелите пътници.

Боян беше прегънал любимата си и ѝ шепнеше нежно в ухото, когато старият бандит видя натрапниците.

Бяха турци, с яки вратове и бицепси, които си личаха дори под костюмите им.

Познаваше ги. Бяха бивши бодигардове на Доган, а сега работеха неизвестно за кого.

Козела прокле небрежността си, че бе дошъл в заведението без ютия.

Къде му беше акъла, за Бога?!

За това реши да действа светкавично.

Сграбчи винената бутилка и чевръсто се хвърли напред пред изумените погледи на всички; шишето счупи в черепа на единия от четиримата бабаити.

Отне пистолета на изпадналия в несвяст турчин; застреля втория в чатала; третия уби с изстрел в челото, а четвъртият направи на решето, защото бе успял да извади желязото си и да се прицели в него.

„Никога няма да допусна да се повтори трагедията със Златан!“, трескаво си каза Козела.

Хвана за реверите оцелелия телохранител и го раздруса здраво.

Онзи бързо се свести.

— Кой те изпраца? Говори! — Болезнено разкъса ноздрите му с пръстите си. — Казвай, ако ти е мил живота!

Бившият служител на Доган и без това беше изпаднал в паника.

В очите му обаче се четеше по-голям ужас. Козела се досети, че се страхува повече от новия си господар, отколкото от него.

Опря безцеремонно цевта на пистолета си под брадичката му и кресна:

— Край, аркадаш! Мъртъв си!

— Недей да ме затриваш! Моля те! — извика онзи ужасен. — Саладин ме изпрати да те поздравя, гяурско куче!

В същия миг генералът му размаза лицето с един куршум. Нямахше да изложи на опасност живота на близките си заради този наемен килър.

Докато откарваше с БМВ-то си доктор Маринова и потресените им млади приятели в Девин, в главата му се въртяха догадки.

Саладин!

Как, по дяволите, фанатикът бе успял да се върне от гроба, в който самият той го беше вкарал?!

* * *

„Дали са пущунци или таджики, все са талибани и изгарят от желание да ти прережат гърлото“, мислеше си Козела, докато поглеждаше облечените в черно мъже, които ги екскуртираха до село Махзан.

Там бяха едни от най-големите макови полета в тази част на страната, с чиято реколта местните селяни се издържаха.

Козела знаеше, че 95 процента от продаваните наркотици в Европа и 75 процента от пласираните в света идват от тази степна земя и хероинът, произвеждан от опиума ѝ може да се намери навсякъде из Източно крайбрежие на САЩ и въпреки това афганците си оставаха една от най-бедните нации.

Генералът забеляза един млад мъж с фанатично лице и пронизващи черни очи, който го следеше през цялия път до Махзан.

Групата им се състоеше от таджики, които бяха дошли от север, за да закупят опиум от афганските си събратя. Сред тях Козела изпъкваше със славянските си черти и светлите си коси. Това явно беше привлякло недоброжелателното внимание на фанатика.

Когато стигнаха селото, фермерите ги поканиха да разгледат стоката им. Младежът не издържа и се нахвърли с обидни думи срещу Козела:

— Този неверник е руснак! — крещеше младият талибан. — Това куче заслужава мъчителна смърт и аз лично ще му отрежа главата в името на нашия Аллах!

Езикът на афганите е всъщност персийски диалект и генералът веднага разбра, че този мъж е чужденец; може би саудитец, дошъл да участва в джихата срещу неверниците.

Нямаше смисъл да посяга към пистолета си, ако го стореше, беше мъртъв на мига. Предпочете да остане безстрастен и да изчака реакцията на афганските си домакини.

Мъжете в черни халати зажистиккулираха оживено и заобсъждаха обвиненията на арабина.

— Ако този човек има претенции към мене — заяви на пушунски Козела. — Аз съм готов да защитя името си, но нека го сторим в честен двубой. Ако загубя, значи такава е била божията воля, ако спечеля... Вие сте хора на честта и ще ми простите пролятата кръв...

Талибаните закимаха одобрително; бяха войни, зачитаха смелостта и доблестта на другите войни.

— Нека бъде така! — Махна с ръка беловласият старейшина на селото.

Двамата извадиха ножовете си и започнаха да се обикалят в кръг.

Генералът владееше до съвършенство боят с хладно оръжие, за това изчака търпеливо врагът му да нападне.

И той сбърка още при първата си атака.

Козела се възползва от обстоятелството, че талибанът остави за миг незащитена гръдта си и с две бързи движения го поряза дълбоко.

Кървавите резки образуваха християнски кръст и това вбеси до полуда арабина.

Той се хвърли като обезумял с викове „Аллах акбар!“, нанизвайки се сам на острието на тосканския стилет на българския

килър.

Козела завъртя оръжието си.

Мъжът падна мъртъв в прахта.

Талибаните, мърморейки разочаровано, се разпръснаха, а генералът попита старейшината как се казва този човек.

— Салах ад Дин — отговори му старецът.

* * *

Централният съвет на ДПС свика национална конференция, която поради възникналото напрежение в София, се реши да се проведе в турския бастион Кърджали.

Кметът на града, Хасан Юсеинов, се погрижи да създаде всички удобства на своите съпартийци.

В навечерието на форума, настоящето ръководство на етническата партия получи три съдбовни директиви от три различни институции.

Козела по свои тайни канали се снабди със сведения и за трите инстанции, които оказваха давление върху нагнетяващите се събития в родопския край.

Депесарите бяха получили шифровани инструкции от турските секретни служби, американското посолство у нас и от ислямския фундаменталист, подвизващ се в страната под името, Саладин.

Указанията, макар и под различна форма, имаха едно и също съдържание: незабавно обявяване на автономия на етническите турци в България.

ТРЕТА ГЛАВА

Козела прецени, че отново трябва да свика „Ескадрона на смъртта“. Не се надяваше много на патриотизма на сънародниците си, които обичаха да се изявяват шумно на митинги, но когато опреше до конкретни действия, никакви ги нямаше.

Все някой трябваше да неутрализира сепаратистите и така, както ги виждаше нещата той, черната работа отново щяха да свършат бившите ченгетата от МВР и родните бандити.

— Сретене, — обади се на Йоско Амстердама — трябва ми онзи оръжеен трансфер. Купувам целия арсенал, всичко каквото е необходимо за един боеспособен отряд.

— Имаш думата ми, Козел! Стоката е първокласна, идва директно от складовете на югоармията, няма да имаш проблеми!

— Мисли му, ако хитруваш, Йоцо! Европа ще ти се види малка!

— Ще оправдая доверието ти, господин генерал! Всичко ще е тип-топ!

Козела се обади на няколко души по GSM-ма си и насрочи явка на бъдещите ескадронисти в Девин. След това отвори нова бутилка „Абсолют“ и я преполови, докато доктор Маринова се прибра от работа.

— Имам една молба към теб — каза ѝ той. — Трябва да напуснеш Девин. Тук въздухът е нездравословен. Не е добър нито за теб, нито за мен, Марина.

— Не, Иване! Без тебе никъде не отивам!

— Не се грижи за мене, момиче. Аз ще се оправя.

— Не е само това. Тук е работата ми, приятелите ми, живота ми. Как ме виждаш като бежанка в друг град?

Той я погледна като влюбен до ушите юноша. Трудно си представяше бъдещето си без нея, но се боеше, че щом веднъж е станал мишена на убиец като Саладин, никой вече не е в безопасност около него.

— Чуй ме, Марина, — каза ѝ настоятелно — притеснявам се за теб...

— Страховитият генерал се страхува! Стига, Иване!...

Той я сграбчи в обятията си, отнасяйки я в спалнята.

Любиха се дълго и упорито.

После започнаха да звънят първите кандидати за „Ескадрона на смъртта“.

* * *

Саладин събра башибузуците си и проведе мащабна акция, която покровителят му, американският посланик в България, Джефри Морт, би назвал „подгряваща“.

Пламнаха няколко джамии в Родопите, десетина мохамедани бяха убити в различни краища на региона и това даде основание на ДПС да нарече тези инциденти „втори възродителен процес“. Депесарите демонстративно напуснаха българския парламент.

Република Турция, Хелзингският комитет и цялата международната общност — едно твърде мъгляво понятие — осъдиха „етническото напрежение“ в България.

„Мамицата им!“ — изпсува генералът. — „Винаги прибягват до двойни стандарти! Когато избиват мюсюлмани в Ирак, изобщо не им пука, но когато някоя страна се защитава от сепаратизъм, ронят крокодилски сълзи!“

Той бе сигурен, че никой от българите не е посегнал на мюсюлманите и че всичко е инсценировка на Саладин, за това форсира създаването на ескадрона.

Когато на явката край Девинското езеро се явиха всички доброволци-ескадронисти, той им дръпна една реч:

— Момчета, искат да загробят майка-България. Реално, ние нямаме боеспобна армия, която да защитава суверенитета ни, полицията работи с нас, престъпниците; парламентът, правителството и президентът флиртуват с малцинствата за избирателните им гласове и не ги интересува загиването на държавата. За това ние, българските бандити, се наемаме с отговорността, да спасим отечеството!

Всички ревноха въодушевено в един глас, изпиха си питиетата и треснаха чашите в пода.

Може и да бяха криминално проявени, но тези момчета обичаха родината си.

„Комитите, хайдутите и четниците са били възприемани от съвременниците си като разбойници и бандити!“ — помисли развеселен Козела. — „Защо пък ние да не сме наследниците на тези родолюбиви българи? Всяка капка кръв, пролята в името на отечеството, е свята!“

И Козела погълна водката си на екс, преди да разбие чашата си като другите.

* * *

Нищо не подсказваше, че това ще бъде най-черния ден в живота му.

Рано сутринта отиде на риболов, върна се от езерото към обяд и се замисли как да приготви вечерята.

Докато чистеше рибата и отделяше вътрешностите за махленските котки, доктор Маринова влетя плачеща във вилата и през сълзи му каза:

— Иване, спаси ги, умолявам те! Циганите отвлекли през нощта Айсехел! Боян хукнал да я търси и той също изчезнал...

— Как се е случило?! — вкочани се Козела, макар че вече се досещаше. Не за първи път се разиграваха подобни драми в Девин.

— Били на дискотека и там някаква циганска тайфа я грабнала! Боян я оставил за минутка сама, когато се върнал от Айсехел нямало и следа! Момчето подлудяло от тревога и тръгнало само да преследва похитителите... От тогава ни вест, ни кост и от него. А в полицията само повдигат равнодушно рамене, не били изтекли 48 часа, за да наредят издирване! Помогни, Иване, изгоряха хубавите деца!...

Козела не чака повече обяснения, качи се в БМВ-то си и с пълна газ отпраши към циганската махала.

Органите на реда чудесно знаеха кой се занимава с отвличане на момичета и принуждаването им към проституция, но бяха получили разпореждания „отгоре“, да не се занимават с ромските престъпници, защото така „нарушавали“ гражданските им права и свободи.

„Мамицата ви мангалска!“ — фучеше Козела. — „Ще ви затрия от пейзажа, ако сте сторили нещо лошо на децата!“

Най-изявеният сутеньор в гетото бе Мето Самурая, шеф на магистралните проститутки, наркопласьорите и джебчиите в района.

Циганинът ходеше с един самурайски меч, откраднат кой знае откъде, с който се хвалеше, че отрязал много „зелки“. Козела не се съмняваше, че част от неразкритите убийства в града са именно негово дело.

Той наби спирачки в центъра на циганското гето, зловонна клоака, която отдавна плачаше да бъде изравнена със земята.

Хвана един циганин за неподстриганите, мазни коси и му кресна:

— Къде е Мето бе, келеш?

— Не зная, бате! Не го познавам...

Козела му зашлеви един здрав шамар. На мургавия хитрец му се замота главата.

— Къде е бе, менгян?! Казвай бързо!!!

Онзи изплашен му показва къщата на ромския бос и побягна през глава, по-далече от страшния човек.

Старият артист тръгна решително към посочената бърлога.

От различни краища на махалата се изсипваха цигани и насъбрали кураж във внушителна тълпа, закрепяха към генерала. Някои работеха за сводника и размахваха враждебно жезла, бутилки и камъни.

Козела разсеяно възпроизведе няколко изстрела и пасмината безславно се разбяга.

Бе стигнал до триетажния дом на циганския мафиот. От двора изскочи Мето с блеснали от злоба очи и подигравателна гримаса на лицето.

— Кого търсиш бе, бате? Върви си, тук няма такива хора!

Козела го простреля в колената. Онзи се загърчи като червей в краката му.

— Къде са, мамка ти мангалска?!?

Мето продължи да стене от болка; старият бандит го заплю презрително и го подмина.

В задния двор на къщата бяха струпани всевъзможни боклуци и метални отпадъци, крадени и събирани тук за вторични суровини. Вонеше непоносимо на помия и се чуваше силното квичане на свине.

Сърцето на Козела се сви в ужасно предчувствие.

Под една грамада от камъни видя окървавена малка пета. Беше на девойка. И косите се виждаха, златни като узряла пшеница.

— Айсехел! — промълви пресипнало генералът. — Момичето ми!

Изнасилена и убита по най-зверски начин, младата туркиня бе склопила завинаги очи.

— Бояне!

Намери младежа в кочината, по-точно останките от него. Прасетата бяха яли, но си бяха оставили и нещичко за после...

Червено перде се спусна пред погледа на Козела.

Върна се при сутеньора и докато извергът лазеше по гръб, хленчейки, че е невинен, старият артист презареди оръжието си.

— Ка-а-кво ще правиш?!? — проплака убиецът. Беше забравил за самурайския си меч, за изнасилванията и многобройните си убийства.

— Интегрирам те, мангал! — глухо изхриптя Козела, изпразвайки целия си пълнител в синкавите му венци.

* * *

През нощта някой подпали циганската махала в Девин.

Огънят изпепели копторите на самонастанилите се катунари.

На една височина, осветен от алените отблясъци на пожара, стоеше Козела като някакъв съвременен Нерон, дирейки напразно утеха на душата си в огненото зарево.

Не можеше да забрави убитите млади хора, по бузите му се стекоха две едри сълзи.

Не помнеше дали бе плакал за гибелта на синовете си, но сега му идеше да завие като вълк-единак.

* * *

След пет дни Общинският съвет в Кърджали обяви независимостта на Родопите и призова правителството в София да я признае незабавно. Новата Родопска република щяла да изповядва

ислямската религия, а населението ѝ било турскоговорящо, тъй като „произхождало“ от някогашните османлии, господствали в продължение на векове по тези земи. Прокламацията беше толкова обърквана и нелогична, че дори авторът ѝ, председателят на Общинския съвет, Мехмед Неджит, се затрудни да я прочете пред аудиторията си.

Съветниците от останалите политически сили, които бяха етнически българи, бяха до там шокирани от случилото се, че не успяха адекватно да отреагират и само напуснаха сградата на Общината.

На площада ги посрещна огромна тълпа, развяваща турски знамена. Ликуващите демонстранти, надошли от околните помашки села, крещяха лозунги на турски език, които дори самите те не разбираха.

И в трите джамии в града, имами и ходжи, отправяха благодарствени молитви към Аллах.

Едва след няколко часа, българите се опитаха да проведат ответен контра-митинг.

Беше обаче твърде късно, защото бойците на Саладин бяха слезли от планината и бяха заели удобни позиции по околните високи сгради. Обучените във военните школи на „Ал Кайда“ снайперисти, откриха безразборна стрелба по демонстрантите.

Веднага щом паднаха първите убити и ранени, българите се разбягаха в различни посоки и се изпокриха по домовете си. Нямаше кой да ги защити; нито армията, нито полицията си бяха изпълнили свещения дълг да опазят българския национален суверенитет.

Междувременно в общината се бе получила приветствена телеграма от правителството на република Турция, в която се заявяваше открито, че новосъздадената държава може да разчита изцяло на подкрепата на югоизточната си съседка.

По тайно разпореждане, половин милионната турска армия бе приведена в повишена бойна готовност и очакваше само заповед от генералитета си, за да предприеме активни военни действия.

В София научиха разтърсващите новини, вцепенени от страх и безсилие.

Президентът Георги Първанов нареди на антуража си, да му приготвят реч, в която да се подчертае, че сегашното положение е „съвсем естествено и е в резултат на българската етническа

толерантност“; в действителност ужасеният до смърт историк мислеше как да избяга от страната, защото разбираше, че му остават броени часове във властта.

Козела не беше никак учуден от развитието на събитията.

Знаеше, че политическият елит в България е импотентен и слаб; беше му ясно, че е настъпил часа на „Ескадрона на смъртта“.

В края на краищата, не българските турци, които в по-голямото си мнозинство, бяха миролюбиви и трудолюбиви хора, а ДПС се стремеше към разцеплението на България.

„Който нож вади, от нож умира!“, мислеше си генерал Иван Милетиев, докато заповядваше единствената боеспособна сила в държавата, ескадронът на българските бандити, да влезе в действие.

* * *

Младежите се запознаха на трето мартенския митинг на „Атака“ на площада пред храм-паметника „Александър Невски“. След речта на Волен Сидеров и призива на организаторите участниците да се разотиват, тъй като честването е приключило, по една съдбовна случайност, Младен и Явор си тръгнаха заедно.

От дума на дума стана ясно, че се познават от интернет форума на партията и че често са разменяли мнения там, без да подозират, че един ден ще се срещнат.

И двамата бяха патриоти, обичаха страстно родината си и бяха пълни с идеи как да я спасят.

Бяха напълно единодушни по въпроса, че трябва да се действа в името на отечеството, а не да се изпада в прекалена бърбурост.

— Очаквах апел за стачни действия, за граждански протести или обсада на парламента, както беше през зимата на 97-ма година, — сподели разочарованието си Младен — но на митинга нито дума не казаха за това.

За Явор Волен Сидеров си оставаше нещо като идол, но младежът беше с по-радикални възгледи за политиката, която „Атака“ трябваше да следва, за да влезе във властта.

— Имам нещо наум — подхвана Явор, слабичък, тъмнокос младеж, с интелигентно лице. След това притеснено изложи плана си

пред новия си приятел, който за разлика от него бе светлокос, висок и с по-волеви черти.

След като го изслуша, Младен подсвирна възторжено.

— Браво! С подобен акт бихме увлекли хиляди симпатизанти за каузата на България!

Сетне забравиха за дълъг период от време разговора си; но месеци по-късно, когато сигурността на държавата висеше на косъм след исканията на етническите турци за независимост, отново се върнаха към него.

Този път те решиха да действат незабавно, защото техен патриотичен дълг бе да помогнат на страната си.

— Пригответе оръжията! — заяви явно силно развълнуваният Явор на съратника си. — Трябва да подтикнем всички патриоти към по-активни действия!

— След този ден всичко ще е различно! — подкрепи го Младен, мислейки си какво неотразимо впечатление ще направи дръзката му постъпка пред приятелката му, но без да предполага колко пророчески ще се окажат думите му в действителност.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Здравей те, майор Гънс! — поздрави бодро Козела. — Минаха години, откакто разговаряхме за последно.

Негово превъзходителство Джефри Морт се вкамени в другия край на връзката.

— Имате тайния ми номер... Браво, господин генерал! — изрече най-сетне и добави с друг тон: — Не ви съветвам обаче да разпространявате лъжливи самоличности.

— И двамата знаем, че това не е лъжа! — контрира го сухо Козела. — Но мен не ме вълнува косоварския ви период, господин посланик. Всеки си има своите мръсни тайни, които желае да скрие... По-скоро съм обезпокоен от сегашната ви дейност...

— Загадъчен сте, господин генерал.

— А вие сте твърде ясен. Няма да допусна да разпалите етнически конфликт в страната ми, господине!

— Фантазирате си. Нямам нищо общо с това.

Козела неволно скръцна гневно със зъби в микрофона на GSM-ма.

— Искях само да ви кажа, че няма да остана безразличен към съдбата на родината си. Бъдете сигурен, че ще сторя това, в което съм най-добър.

— И то е? — попита с иронична интонация резидентът на ЦРУ в България.

— Ще убивам, господин Морт. В това ме бива и няма да преустановя, докато не видя отечеството си в безопасност.

Козела рязко изключи телефона си; посланикът потръпна от полазилите го ледени тръпки, въпреки многобройната охрана от морски пехотинци и високите зидове на мисията в София.

* * *

Генерал Иван Милетиев поведе „Ескадрона на смъртта“ в атака.

Целта му беше село Ардино, където главорезите на Саладин имаха лагер.

Козела лично ръководеше вълците си и беше обмислил операцията с прецизността на военен експерт.

Стотина от ескадронистите му бяха обкръжили помашкото село, в очакване на сигнал да атакуват разквартируваните фундаменталисти в него.

Козела се надяваше Саладин да е в бърлогата си, за да смачка главата на змията веднъж завинаги.

„Време е за алена жътва, пичове!“, помисли си, докато изстрелваше сигналната ракета в нощното небе.

Момчетата му връхлетяха като призраци Ардино.

Наредено им беше да убиват сепаратистите и те си свършиха работата съвсем съвестно.

Резултатът беше шейсет ликвидирани терористи на „Ал Кайда“; Козела беше издал заповед да не се вземат пленници, за това живи нямаше и всички бяха погребани в един общ гроб извън селото.

Саладин обаче не беше сред загиналите.

Предният ден беше напуснал Ардино, за да се срещне с кмета на Кърджали, Хасан Юсеинов; двамата трябваше да обсъдят тактиката си в Родопите.

На тази среща Саладин беше подметнал на градоначалника, следната „оригинална“ идея:

— Да им драснем едно кърваво писмо, ефенди! Както те са направили през Априлското въстание. Какво ще кажете, ако използваме за целта кръвта на някое невинно гяурче?

И бе избухнал в зловец смях пред смаяния политик.

* * *

Жената беше млада и наконтена според модата, но младежът не се възхити от хубостта ѝ. Беше толкова пренавит, че се изплаши пистолетът му да не се изплъзне от запотената му длан.

— Веднага лягайте долу! — изкрещя Явор и сам се учуди колко самоуверено звучи гласа му.

Младата съдийка и секретарката ѝ се проснаха безропотно на пода.

Тогата се беше смъкнала от раменете на правистката; отдолу се бе показал елегантен костюм в приятен десен.

Секретарката не беше в първата си младост; беше ужасена до смърт, с очила, килнати под невъзможен ъгъл върху носа ѝ.

Младен със свиреп вид също ги държеше на прицел, но в зала № 3, където се бяха залостили, бяха само четиримата. Двете жени — заложнички и те двамата — техните похитители.

Засега всичко бе под контрол; важното бе да привлекат вниманието на обществеността. Нека исканията им достигнат до всички граждани на тази страна, а защо не и зад границите ѝ, за да може и светът да узнае какво става в България.

Журналистите се отзоваха на събитието, но преди тях, Съдебната палата в София, бе обкръжена от снайперисти и спецченгета, заели стрелкови позиции около зала № 3; на улицата пък имаше кордон от униформени полицаи, които не допускаха репортерите до местопроизшествието.

— Искаме да преговаряме с Волен Сидеров! — извика зад барикадираната врата Младен. — Иначе не отговаряме за сигурността на заложниците!

Ултиматумът на терористите веднага беше предаден на министъра на МВР, който още беше опиянен от последния си зверски запой.

— Чудесно! — плесна с ръце той. — Повикайте този мишок! Нека пресата тиражира, че хората му са бандити и разбойници!

Волен Сидеров се появи след двадесет минути. Изглеждаше безстрастен като сфинкс. Някои от най-върлите му сподвижници го оприличаваха на Левски; визуално приличаше донякъде и като че ли подчертаваше тази си прилика с прическата и осанката си, но нищо повече.

Когато замаяният министър го видя, се захили злорадо.

Лидерът на националистите влезе при похитителите, без да му обърне внимание.

Младежите се втурнаха към него с превъзбудени лица; част от исканията им все пак бяха изпълнени.

— Какво сте си наумили, момчета? — поде загрижено националистът. — Не бива да действате силово, трябва да зачитате законите...

— Ние искаме властите да предприемат спешни мерки срещу сепаратизма в Родопите! — нетърпеливо изстреля отговора си Явор и от смущение оправи косите си. — Целта ни е да спасим България, апостоле... — добави неочаквано.

Волен Сидеров очевидно се почувства в небрано лозе от това обръщение.

Никога не беше се сравнявал с колоса на българската революция, а тези младежи, почти деца, бяха толкова въодушевени, че в стомаха му заигра хладната топка на безпокойството.

— Не биваше да вземате заложници... — смотолеви водачът на партия „Атака“. — Ще разговарям с полицията и ще спечелим някакъв компромисен вариант...

По вкочанените лица на момчетата разбра, че е сгафил.

Опита се с делови тон да заглади положението, разпитвайки ги какво конкретно искат от властите.

Младежите заявиха, че желаят да направят изявление пред медиите и безмълвно го изпратиха до вратата.

— Е? — попита го подигравателно министърът на вътрешните работи. — Какво искат от нас вашите главорезчета, господин Сидеров?

— Те не са престъпници! Искането им е само да разговарят с журналистите!

— Това ли било?! — заяви с лицемерно благоразположение министърът. — Защо пък не, нека си организират цяла пресконференция! Нали сме демократична страна!

Веднага след като видя гърба на политическия си враг, МВР-шефът нареди полицейските сили да атакуват барикадиралите се младежи.

* * *

Козела беше пристигнал на конфиденциална среща с Румен Николов-Пашата и Васил Божков-Черепата, за да изкръпка пари от техни стари борчове. Килърът изпитваше сериозна нужда от финансови

постъпления, тъй като „Ескадрона на смъртта“ се нуждаеше от инвестиции.

Новината за инцидента в Съдебната палата научи от Добромир — Марина изрично му беше поръчала да го потърси в София. И като за начало, той му се беше обадил по джиесема.

Синът на доктор Маринова го осветли, че неизвестно лице позвънило в полицията и обявило, че в сградата на съда има поставена бомба. Както става в такива случаи, опразнили палатата и изпратили отряд от сапъори да провери за взривно устройство.

Вместо на адска машина, спецполицаяте попаднали на двама души, които били взели заложници в една от заседателните зали. По всяка вероятност телефонните терористи и похитителите били едни и същи личности.

Сега пред съда бил страшен хаос, но ако господин генерала нямал нищо против, нека се срещнали там; Добромир трябвало да отрази събитието за една ефирна телевизия.

Козела спря беемвето си в една странична уличка, недалече от мястото на произшествието.

Журналистът го посрещна и те си стиснаха радушно ръцете.

— Вътрешният министър е издал заповед да се обезвредят терористите — обясни му синът на Марина. — Баретите току-що са нахлули в залата, след като използвали димки и сълзотворен газ.

— Мога да си представя! — измърмори Козела и си помисли: „Царство им небесно и на заложниците, и на похитителите!“. Известно му бе как действат командосите; първо стрелят, после се „извиняват“, ако изобщо има оживели.

Изпълнен с мрачни предчувствия, той тръгна след Добромир.

* * *

Младежите не бяха ходили дори в казармата и това помогна да станат лесна плячка на баретите. Онези налетяха като по учебник, с надянати противогази за да се предпазят от сълзотворния газ и дима. Лазарните им мерници откриха целите и всяка една беше поразена смъртоносно. Както беше предположил Козела, оцелели нямаше.

Младен и Явор бяха разкъсани от огневата мощ на спецотряда. Недораслите терористи издъхнаха още преди да са успели да вдишат от обгърналия ги отвсякъде газ. Ситуацията обаче се оказа далеч потчайваща, но това тепърва щеше да се установява и да довежда до колосални последици.

Съдийката и секретарката също бяха убити; те останаха да си лежат там върху пода, само че в локва от собствената си кръв.

Това „недоглеждане“, командирът на спецченгетата щеше да отчете в рапорта си като „неизбежни загуби“ и с това щеше да изтрие вината си за смъртта на двете невинни жени, но както вече беше споменато, освен „случайните“ жертви се случи и още един грандиозен гаф.

Той поставяше под съмнение целесъобразността на цялата операция, проведена толкова „прецизно“ и „образцово“.

А на всичкото отгоре, за лош късмет на блюстителите на реда, журналистите душиха наоколо като копои.

Шефът на баретите леко притеснен свали маската си и докладва лично на министъра на вътрешните работи за нелепия фал.

— Тези терористи... — избоботи сконфузено — се оказаха въоръжени с детски играчки, господине... Тъъъ, май че недооценихме както трябва ситуацията...

— Какви ми ги приказвате, майоре?!? Какви са тези глупости за играчките?!?

Командирът намръщено потърка олисялото си теме.

— Ами ей такива — китайски!... Продават се за два лева в „Илиянци“ и са точно копие на бойните пистолети, само че стрелят с капси...

Министърът мигновено изтрезня.

Беше заповядал да атакуват двама закононарушители, а тези идиоти бяха убили и заложниците заедно с тях. А сега се оказваше, че не бяха елиминирали опасни атентатори, а някакви дебили, които бяха използвали бутаторни оръжия, за да гушнат босилека и да му създадат огромни неприятности! Сега оставаше и медиите да научат!

За кутсуз точно така и стана! Въпреки нареждането му полицейската некадърност и безхаберие да се прикрият, скандалът се разрази с пълна сила.

Новината за безсмисленото клане в съда стигна до всеки българин.

Козела разбра, че това е капката от която чашата преля.

Тълпите отново наизлязоха на улицата, но този път започнаха да чупят каквото им падне пред очите.

Правителството усилено мислеше какви мерки да предприеме, защото знаеше, че гневът на масите е насочен към олигархията и че ако не бъде обуздан овреме, щеше да последва втори 10 ноември, който нямаше да има нищо общо с онази „нежна революция“.

* * *

Козела беше наясно, че сънародниците му не са ксенофоби; прекалено много се мразеха един друг, за да ненавиждат други нации заради расата им и чуждестранния им произход.

Но тъкмо в това обвиняваха българите — в расизъм, нетолерантност към чужденците и етносите в страната; дори в антисемитизъм, въпреки че България беше спасила евреите си през Втората световна война за разлика от повечето европейски народи.

„Няма да ви се отвори парашута, ебалници такива!“ — мислеше си генералът. — „Няма да ни ликвидирате държавата заради геополитическите си интриги на Балканите!“

Той сви към книжния пазар на София. До срещатата му имаше около половин час и трябваше да си запълни някак времето.

На една от сергиите на площад „Славейков“, видя посмъртния роман на Христо Калчев, „Вълчи капан“. „Мама му стара!“ — помисли си разстроен. — „Колко време мина от запознанството ни!“

Бяха се срещнали случайно в хотел „Шеритън“.

Козела се беше завърнал от задгранична командировка и беше решил да си отдъхне, а симпатичният писател си пиеше водката на бара.

Заприказваха се.

Пиха. Станаха приятели.

Тогавя Козела все още работеше на страната на закона, но, разбира се, знаеше всичко за ъндърграунда и за набиращата мощ българска мафия.

— Искаш ли да те направя известен? — подхвърли с дяволито пламъче в очите на новия си приятел.

— Че кой не иска, Козел! — засмя се непринудено Ицо.

И бъдещият артист му разказа за Нерон Вълка, за Калигула Бесния и за дебелия Пентхауз, който беше бащата на октопода у нас.

Колкото повече му разказваше, толкова повече виждаше, че писателят се разпалва и си води къси записки на една салфетка.

И беше познал; след три месеца някой си Огнян Младенов издаде първия роман от прочутата гангстерската сага на Христо Калчев.

Приятелят на Козела беше станал супер стар!

Книгите му се изкупуваха за броени дни от книжарските щандове и се четяха от мало и голямо, издателят му също потриваше доволен ръце.

Докато един студен мартенски ден, оная с косата не беше прибрала със себе си и Ицо.

Козела беше отишъл инкогнито на погребението му, но не издържа до края му.

Тръгна си преди опелото да е приключило със сухи очи, но сърцето му се късаше от мъка като за роден брат.

* * *

Генерал Иван Милетиев се срещна с довереното лице на Йоско Амстердама, за да се договорят за транша за новата оръжейна партида.

Пратеникът беше абисински негър, черен като антрацит и побелозъб от холивудската звезда Еди Мърфи.

На раздяла си стиснаха ръцете; в изблик на шегобийство Козела притегли брикета към себе си, прегръщайки го.

„Ха сега, нека кажат, че сме расисти!“ — изсмя се вътрешно и изпсува всички правозащитни организации, чиято единствена цел бе да подклаждат етнически конфликти, а не да ги възпират.

ПЕТА ГЛАВА

Саладин усещаше, че губи инициативата, за това събра катилите си на военен съвет.

— Войни на аллаха! — Вдигна театрално ръце над главата си. — Сега в тая варварска страна се решава победата на исляма над неверниците и техния антихрист в Белия дом! Пролятата кръв на гяурите в България ще е крачка към окончателния ни триумф! За това прогонете всякаква милост от сърцата си и изпълнете свещения си дълг на бойци на великия пророк Мохамед! Аллах да слави името му! Смърт на гяурите!

Пропусна, разбира се, да спомене, че тъкмо един от хората на дявола Буш им помага активно в борбата им за световно господство, но тези фанатици не бяха чували дори за Джефри Морт, така че пристъпи директно към изложението на плана си.

Замисълът му наистина беше зловец и изискваше пълна мобилизация на силите на лъвовете му, както и на него самия.

Когато най-последно свърши с разбора на операцията, със задоволство видя, че лицата на хората му, греят от ентузиазъм да отидат на смърт заедно с него.

— Утре неверниците ще усетят силата на гнева ви! Бъдете безпощадни с тях! — приключи тържествено речта си Саладин, впивайки поглед в разтворената географска карта пред себе си.

Блесналите му очи не можеха да се откъснат от името на набелязания град — Девин.

* * *

Сестра Илиева се справяше с усилие с нощните дежурства. Възрастта ѝ беше напреднала, а безсъниците в АГ-отделението в девинската болница изтощаваха силите ѝ. Но опитната акушерка беше свикнала; както се казваше, знаеше и две, и двеста.

Това дежурство бе от спокойните. Не бяха приемали нови родилки; бебетата спяха тихи в яслите, също като истински херувимчета.

— Севда! — провикна се дежурният лекар Стефан Парашкевов. — Направи по едно кафе, че ми се додряма!

Докторът нямаше още четиридесет години; беше строен, с чаровни жизнерадостни очи, които омайваха пациентките му.

Севда Илиева постави джезвето на котлончето и извади заченатото пакетче „Нова Бразилия“ от шкафчето си.

Но и така не можа да дочака водата да кипне, защото някой настоятелно позвъни на входната врата.

Акушерката се втурна да посрещне среднощния гост. Беше малко странно, тъй като обикновено викаха по телефона линейка, ако някоя от родилките започнеше да ражда. Или просто ги предупреждаваха, че ще я докарат с личен превоз. Но, разбира се, имаше различни случаи.

— Момент! — извика сестрата, отключвайки зле боядисаната врата, която бе видяла и по-добри дни.

Това бе и последното ѝ съзнателно действие.

В лицето ѝ се стовари полиран приклад на автомат; черепът ѝ изпращя лошо. Тя се свлече полумъртва на почистения балатум и не можа да зърне как двайсетина мъже, облечени в камуфлажни униформи, нахлуха бързо в родилното.

Не видя и как докторът с опулени от ужас очи бе повален от същите въоръжени нападатели.

И по-добре беше, че е в комоцио, защото сърцето ѝ едва ли щеше да понесе последвалите събития.

* * *

Саладин разпредели снайперистите на позиции.

— Ако някой се доближи, убийте го на място! — каза им той. А на сапъорите поясни: — Не пестете тротила — при взрив да останат само темелите на сградата!

Останалите бойци подреди така, че да подсигури напълно периметъра.

След десетина минути, като направи оглед на дислокацията, примлясна доволно с уста.

Сега и с артилерия да ги обстрелваха, не можеха да ги изкарат оттук.

Държаха всички козове в ръцете си.

Пък и едва ли неверниците щяха да атакуват родилното, излагайки бебетата и родилките на опасност.

Саладин се надвеси над проснатото тяло на акушерката. Лицето ѝ беше размазано, дишането ѝ едва се забелязваше.

„Дали да не я довърша!“, поколеба се терористът.

По-добре беше да не си хаби патроните и бездруго, всичко щеше да хвъркне във въздуха след експлозията.

Какво му трябваше да се тревожи за смъртта на една гяурка.

* * *

Козела подскочи като ужилен, когато доктор Маринова му се обади по телефона.

— Сигурна ли си за информацията си? — попита я той.

— Как да не съм?! Тия изроди са окупирали родилното!

Генералът не започна да я утешава, просто я заразитва какво предприема девинската полиция в момента.

— Пълно е с коли. Пристигнаха и военни подразделения... — изреди тя. — Нали ги знаеш какви са нашите, Ваньо, суетят се! Бедата винаги ги изненадва...

— Ясно! — Той преустанови връзката и усилено се замисли какво да предприеме понататък.

Планът му се оформи светкавично в главата му.

Набра по GSM-ма „Ескадрона на смъртта“ и нареди да му изпратят веднага две от момчетата, бивши полицаичета, но великолепни стрелци.

След двайсет минути Архонта и Бъни бяха налице, изпънати като струни; готови мигновено да скочат в огъня заради него.

Архонта беше висок и слаб, но същевременно пъргав като гепард.

Бъни беше по-нисък; прякорът му идваше от заешките му зъби.

И двамата бяха перфектни убийци, ефикасни колкото цял батальон автоматчици.

А в трио с Козела щяха да видят сметката на оная тарапана от бандити.

Старият артист им изложи сбито замисъла си и те само кимнаха, че са наясно.

„Спукана им е работата на онези педали!“, изпълнен със злост си помисли Козела, докато прибавяше към резервния си пълнител още два. Взе пистолета си и го тикна в кожения кобур.

Знаеше, че от там може да го измъкне гладко, когато започнеше да убива.

* * *

Бръснатата глава на бандита се закова в центъра на мерника. Козела висеше като Спайдермен от един вентилационен отвор на тавана и почти спря да диша, за да се съсредоточи върху изстрела.

Пук — изкашля се пистолетът със заглушител — и в тила на боеца избликна ален гейзер.

Козела не се помая да чака тялото да тупне на балатума, а чевръсто се приземи долу.

Архонта и Бъни правеха същото в други точки на родилното отделение.

Старият артист се завъртя около себе си и както си беше на коляно, стреля два пъти.

Двойката терористи сякаш се подхлъзнаха; после се плъоснаха атрактивно на пода.

Архонта и Бъни усвояваха систематично квотата си от ликвидирани убийци в други кътчета на сградата.

Козела пристъпи предпазливо към кабинета на гинеколога, внимателно открехвайки вратата.

Лекарят клечеше, закопчан за радиатора на парното с белезници, а един превъзбуден от подозрителните шумове похитител, го пазеше.

— Мархаба, аркадаш! — подвижна му Козела, пръсвайки мозъка му с един куршум.

Генералът проникна вътре, надвесвайки се над ужасения доктор Парашкевов.

— Спокойно! Всичко е окей!

По страха в очите му разбра обаче, че не е така.

Отскочи встрани, без да се опитва да разгадае фобиите на лекарят.

Откос от автомат, преряза гинеколога на две. Той се стърчи с изсипани навън черва.

Козела, вече тет-а-тет с опонента си, изпразни целият си пълнител в гърдта му.

Убиецът излетя като изстрелян от катапулт в коридора.

Стрелбата в отделението накара младенците да заплачат с пълни сили. Какъв ли беше потреса на майките им в момента?

Пукотевицата от престрелката нарасна осезателно и в останалите крила на родилното.

Това послужи като знак за спецченгетата и военните да атакуват.

Старият килър се втурна в коридора и видя Саладин, който държеше някаква джаджа в ръката си.

„Мама му стара, детонаторът!“

Козела беше заредил в пистолета нови патрони — стреля мигновено.

Беше абсолютно уверен, че си има работа със Сладин; нямаше как да сбърка мръсника; ликът му се беше запечатал дълбоко в паметта му. Терористът побягна, притискайки ранената си китка.

Преди да напусне отделението, мимоходом застреля акушерката, която все още лежеше отпусната в безсъзнание.

Вбесен от бруталността му, Козела го подгони.

„Този път ще направя така, че да гушнеш китката наистина, за да не убиваш повече никого!“, кипеше от ярост генералът, докато преследваше фанатика по петите.

* * *

Саладин направи пътем две неща: махна камуфлажната униформа от гърба си и я замени с бяла санитарна престилка.

Щурмът на обединените сили на полицията и военните имаше хаотичен характер, за това с лекота ги заблуди, че е един от медицинския персонал.

Терористът се възползва от късмета си и счупи стъклото на първата паркирана кола, която беше достатъчно далече от родилния дом.

После съедини разноцветните кабели, запалвайки мотора ѝ; в момента, в който отпраши по улицата, видя как Козела се мята в беемвето си.

Фанатикът изруга.

Разбира се, че го беше познал, дори се бе надявал да се срещнат в Девин, за да си разчистят сметките окончателно. Но сега трябваше да се оттегли, за да се завърне някой ден и да си отмъсти на неверниците.

Ранената китка го болеше досадно, но Саладин съжаляваше само, че не бе успял да задейства адската машина, заложена в отделението. Воплите и стенанията на умиращите щяха да бъдат прекрасна музика за ушите му, а „подвигът“ му щеше да му осигури място в рая.

Тази година есента беше топла; слънцето прежуляше право в очите му, докато шофираше към околоръстното шосе.

Козела не изоставаше с мощното си БМВ; дистанцията помежду им се стопяваше бързо.

„Трябва да напусна града!“, мислеше си трескаво бандитът и успя да го стори, тъкмо когато баварецът го удари в бронята.

Саладин отби по един черен път, изскочи от колата и се затича към дъбовата гора на възвишението.

— Стой, мамка ти! — изкрещя зад гърба му Козела.

Бяха стигнали задъхани до дъбовете, замръзвайки един срещу друг като каубои, всеки хванал оръжието си.

И двамата излъчваха невероятна враждебност.

Някаква животинка помръдна в златисто-жълтата дъбрава и им послужи като сигнал да си извадят ютиите.

След това натиснаха спусъците си почти едновременно и Козела учуден до немай и къде, се търкулна назад по склона.

Не успя да стигне до равното; съзнанието му отказа и потъна в абсолютен мрак.

Толкова черен, че нямаше капка съмнение, че е мъртъв.

* * *

Баба Мария и дядо Реджеб живееха в малка къщурка, кацнала на едно каменисто бърдо.

Като по-млади бяха отглеждали тютюн по склоновете на планината, а като остаряха се задоволиха само с няколко овце и кози.

Дядото ги отвеждаше денем на паша, а привечер, когато небето пламнеше в аленото зарево на залеза, ги прибираше в кошарата.

Тези подробности Козела научи по-късно.

На връщане от пасището, старецът намери окървавеното тяло на стария артист.

В началото реши, че е мъртъв, но след това установи, че се долавя пулс и побърза да превърже ранения непознат.

Генералът се свести чак в постелята.

Отначало не можа да се ориентира в обстановката, после се сети за дуела си със Саладин и изпсува злобно.

Все пак бронезилетката си беше свършила работата; иначе раната му можеше да се окаже фатална.

Терористът беше стрелял с мощен пистолет, но въпреки това не беше успял да го убие, макар че беше помислил, че точно това е направил.

— Благодаря ви, дядо Реджеб, че ми спасихте живота! — прошепна дрезгаво Козела.

Старецът му подаде чаша с горчива отвара и промърмори:

— Преди години бях фелдшер, господине... Половин доктор съм, пък и куршумът не беше заседнал в тялото ви, в противен случай отдавна да сте мъртъв.

Баба Мария беше на двора; чуваше се как вика пилците, за да ги нахрани.

Козела се изправи с тихо простенване; повръщаше му се, но не можеше да остане повече тук; хората му сигурно го търсеха под дърво и камък, а Марина беше подлудяла от тревога.

Докато се обличаше, погледна към безмълвния Реджеб с избелялата капа на главата.

— Не се ли страхувате самички в планината? Времената са смутни и изглежда ще стават още по-неспокойни.

Дядото извади една смачкана цигара от елечето си и я запали.

— От какво да се боим? Ние сме обикновени селяни и винаги сме живели задружно. Българи, турци, помаци, цигани... Никой никого не мрази; няма за какво да си отмъщаваме или да делим нещо. За това няма и защо да се страхуваме.

Той помълча, издишвайки тютюневия дим.

— Съпругата ми е друговерка. Вече половин век живеем заедно — никога не сме се карали! Не, господине, ние не ненавиждаме никого! Тези, които искат да променят света, те мразят най-много. Ние винаги намираме общ език помежду си, няма сила, която да ни противопостави.

Козела нищо не каза.

Във вътрешния джоб на сакото си напипа портфейла си.

Винаги носеше пари в себе си, ако му потрябваха за екстрени случаи. Незабелязано тикна дебелия пачка банкноти под завивките и си излезе.

Взе си сбогом с баба Мария; после пое надолу към шосето за Девин.

Кой знае защо денят му се стори по-чист и по-светъл, а душата му по-сгрята от друг път.

Може би споменът за двамата старци беше причината за това.

ШЕСТА ГЛАВА

Народното негодувание достигна кулминацията си, когато гръмна новината, че сепаратистите са се опитали да взривят родилното отделение в многопрофилната болница в Девин.

Тълпите този път превзеха Народното събрание, напълно оправдавайки девиза му: „съединеното, прави силата“. Разбеснелите се демонстранти повилняха из празните кулоари; изпотришаха каквото имаше за трошене и се отправиха към „Дондуков“ 1.

Правителството, естествено, отдавна се беше измело от зданието на Министерски съвет.

Държавата бе зарязана на произвола на съдбата, а членовете на кабинета се бяха изпокрили в миши дупки.

Някои, като президентът Георги Първанов, се бяха изнесли в чужбина; други, като царят, се бяха спотаили в резиденциите си, изчаквайки по-добри времена.

Все пак протестиращите докопаха една непопулярна министърка, призоваваща доскоро пенсионерите да си продават жилищата, за да изкарат старините си „по-достойно“.

Дамата беше бита, ритана и скубана, и само по една щастлива случайност, не бе линчувана.

Министърът на МВР се беше укрил в родния си град и пиян като скот гледаше по телевизията погромите в София, и другите по-големи градове.

Армията не излезе от казармите; тя и без това беше символична, колкото за една окупирана страна.

Бойко Борисов остана безучастен към събитията и сам се превърна в „бала за смет“, която бе изхвърлена на политическото бунище.

Волен Сидеров не посмя да оглави всенародното недоволство; остана си с плановете си за парламентарните избори.

Столетницата благоразумно беше преминала в „нелегалност“, както преди 9-ти септември.

Политическата класа и произлизащата от нея олигархия предадоха изцяло народа си.

Представителите на ъндърграунда си пасуваха, защото се интересуваха единствено от печеленето на пари; за тях спасяването на отечеството беше лишено от всякакъв смисъл понятие.

След няколко дни на граждански вълнения, разумът надделя и негативните емоции се уталожиха.

Беше създадено експертно правителство, чиято единствена цел бе оцеляването на българската държава.

За нови избори бе рано да се дискутира, но те щяха да се проведат веднага щом страната излезеше от небивалата криза.

Най-после бяха издигнати управляващи от лоното на нацията, които бяха загрижени за просперитета и благоденствието ѝ.

За Козела това беше и чудесно, и опасно.

Последвалите събития, оправдаха напълно опасенията му.

* * *

Андрей Заздов беше от старата генерация. Беше се оформил като агент под крилото на вездесъщата ДС. Лично познаваше бъдещия генерал Иван Милетиев от ранните му години и не се заблуждаваше, че сблъсъкът помежду им ще мине без неприятности.

Официално Заздов беше в оставка отдавна. В зората на демокрацията влиятелни другари му бяха връчили крупна сума във валута, която той беше оползотворил с таланта на роден бизнесмен и за разлика от много други новобогаташи, се беше справил със задачата си великолепно и бизнесът му преуспяваше, въпреки всичките капани, заложили от държавата-мащеха.

Е, имаше и колеги от ведомството, които се опитаха да хитруват; имената им периодично се появяваха в полицейските сводки и по новинарските емисии под формата на вести за показни убийства и разстрели, които така и си оставаха неразкрити от полицията.

Въпреки предприемаческата си дейност, Заздов никога не беше спирал да работи за службите.

Прекалено способен беше, за да го зачеркнат от бележниците си старите му началници.

Беше абсолютен професионалист. Убиваше бързо, без да създава излишни неприятности нито на жертвите си, нито на шефовете си. Въпреки възрастта си, беше ефективен и опасен като кобра. Накратко, беше кадър от старата школа, каквито сега рядко се срещат.

Всъщност в страната бяха останали само двама: той и Козела. Последният беше преминал на страната на организираната престъпност, за това Заздов почувства лек сърдечен трепет, когато получи нареждането: „Ликвидирайте Козела, незабавно!“

„Как се убива човек, превърнал се приживе в мит?!?“ — помисли си с горчивина опитният разведчик. — „Та няма един ден и с мене ще се отнесат по същия безцеремонен начин?!?“

Заздов съобщи на жена си, че трябва да замине в неотложна командировка, целунна внуците си по розовите бузки; взе пистолета си от тайника и излезе на лов за Козела.

Всъщност това беше най-несигурната хайка в живота му, за чийто успешен край нямаше никакви гаранции.

* * *

Добромир Маринов се прибра в квартирата си скапан от изтощение.

Не така си беше представял кариерата си в столицата. Оказа се, че в журналистическата работа няма нищо артистично; бягането и бърхането бе обикновено всекидневие, изцеждащо силите на репортера.

Той беше наел жилище в партера на една стара кооперация на улица „Горски пътник“ № 17. Наемът беше приемлив; битовите условия — доста прилични.

Не беше ял от обяд, но умората беше толкова силна, че предпочете да се тръшне направо с дрехите в леглото.

Днес беше обиколил половин София и му беше останал хъс единствено да си изуе обувките.

Веднага щеше да изпадне в безпамятен сън, ако нещо студено не беше го погъделичкало по слепоочието.

Помисли си, че е опрял главата си в металната табла на кревата, но като погледна вдясно, бързо установи, че бърка. Гъделичкаше го

дулото на пистолет, а стопанинът му — благовиден чичко с бели мустаци — му просъска в ухото съвсем некултурно:

— Вдигни си д-то! Набери номера на пастрока си и после ми го дай да разговаряме! Ясен ли съм, млади човече?

Добромир сковано изпълни исканията му.

Отдавна му беше ясно, че около Козела гравитира оная с косата, така че нямаше смисъл да се чуди.

Когато чу гласа на чичо Иван, подаде слушалката на въоръжения тип.

— Здравей, Козел! — заяви бодро Андрей Заздов. — Явно не си шокиран. В нашия занаят смъртта не е сюрприз, но ако не искаш да грабне и втория син на Марина, ела възможно най-бързо при нас! И без номера, колега! Нали не искаш първия куршум да бъде в главата на младия мъж?

Козела се съгласи хладнокръвно и затвори.

Марина го погледна разтревожено; майчиното ѝ сърце като чувствителен локатор бе отбелязало нещо нередно.

— Обади ми се един познат — усмихна ѝ се той. — Нищо особено, мила...

По очите ѝ разбра, че не му вярва; само преди два дена се беше прибрал в къщи ранен. Слава Богу, че бе само драскотина, но тя го беше чакала да се върне през цялото време, изтръпнала от страх.

— Лъжеш ме, Иване! — промърмори вяло. — Помъчи се, моля те, да оцелееш. Имам нужда от тебе, скъпи, жив и здрав, защото те обичам!

* * *

Минаваше полунощ.

Стаята вонеше силно на страх; в реда на нещата беше, като се имаха предвид обстоятелствата.

Козела разпери ветрилообразно ръцете си, за да покаже на противника си, че не е въоръжен; сетне пристъпи вътре.

— Аз изпълних моята част от сделката. Сега може ли да поговорим?

Въпросът беше произнесен леко пресипнало, но и това беше разбираемо — беше карал с пълна газ от Девин до София и умората си казваше думата.

В ъгъла, до леглото, светеше лампион; леглото обаче беше празно, дневната — също.

Беше намерил входната врата незаключена; така че безпроблемно бе влязъл в едностайното жилище. Интересно, защо бе цялата тая криеница, след като целта беше да го хванат?

Най-сетне долови движение и на прага на кухнята се появи мустакат мъж. Доста приветлив на външен вид.

— Здравей, Заздов — каза Козела. — Доживяхме да се видим, брат.

— Съжалявам, че поводът е толкова... гаден.

— Какво пък, няма нищо по-естествено от смъртта! — засмя се старият артист. — Няма защо да се обвиняваш, колега.

— Не го желая, но трябва да те убия, Козел!

— Заповедта си е заповед! — сви рамене килърът. — Но нека да го направим по цивилизования начин... Първо освободи заложника!

Заздов го изглежда съсредоточено, отвърщайки му троснато:

— Да не си подлудял?! Та аз вече го очистих! Трябва да се спазват правилата на играта, генерале...

„Без следи!“

Разбира се, че един убиец нямаше да остави оцелели свидетели след себе си.

Козела бързо излезе от вцеплението, което го беше връхлетяло.

— Значи и ти си мъртъв, лешояд такъв!

Пистолетът се озова незнайно как в десницата му, изпуквайки тихичко.

Заздов беше отличен стрелец, но не можеше да се мери с легендарния убиец; все пак реагира някак си.

Метна се към прозореца, претърколи се веднъж, преди да се изправи тежко в задното дворче, отръсквайки от себе си натрошените стъкла; след това се отдалечи с несигурна походка в мрака; белият му дроб беше перфориран от куршума на Козела.

Старият артист знаеше, че го е улучил смъртоносно и не се втурна да го гони в нощта.

Заздов стигна, олюлявайки се до редицата с казани за смет.

Една котка измяука недоволно при появата му, изоставяйки „трапезата“ си.

Раненият мъж се облегна на аламуниевите контейнери.

Миризмата на гнило го удари в носа, но на него му беше безразлично.

„Няма да видя повече внуците си“, помисли си с тъга и се вторачи в бакърената луна, която бе изгряла на небосвода. Преди да издъхне, прокле службата си на агент. Беше служил с кучешка преданост и смъртта му най-накрая беше кучешка.

* * *

Козела, обзет от тревога, влезе в кухнята.

Беше се заклел след убийството на Златан, да пази Добромир, но ето че не беше го опазил!

Помещението беше празно.

Старият артист претърси набързо целия апартамент. Не откри никого.

„Мамка му!“ — изруга глухо. — „Къде, по дяволите, са дянали момчето?!?“

Имаше два варианта: или отдавна го бяха захвърлили в гърлото на някоя пещеря, или по-лошото — бе продаден на враговете му. А те бяха многобройни. И всичките до един — безмилостни!

* * *

През прозореца се виждаха кремълските бойници, но генералът не се интересуваше от исторически забележителности.

Разхлаби възела на вратовръзката си, обръщайки навъсеното си лице към подчинения си майор.

— Значи ще каца, казвате. А ние готови ли сме за посрещането му, Валентин Несторович?

— Козела не е обикновен турист, другарю генерал.

Генерал Игнат Сомов от ФСБ кимна с прошарената си глава. Какво ли не беше минало през нея, та един Козел ли!

— Все пак е колега — избоботи замислено той. — Настоява да се срещнем. Макар че с такъв международен аферист ситуацията никога не е ясна!

— Какво ще наредите, другарю генерал?

Сомов обърна гръб на древната крепост; чекистите може и да носеха в гърдите си горещи сърца, но умовете им винаги са били практични; така че презастраховката никога не бе излишна.

— Устройте му посрещане! — изхъмка под мустак. — Вие сте опитен, няма да ви уча. Узнайте какви са намеренията му, с каква информация разполага и дали може да я използваме. Генерал Милетиев не е случайна птица, не вярвам да е прелетял хиляди километри, само за да си пийне руска водка у нас.

— А след това?

Майорът го гледаше без да мига.

С клиентите си се отнасяха различно: от контролен изстрел в тила до лагер в Сибир.

— Според обстоятелствата — повдигна рамене генералът. — След операцията ще ви дам конкретен отговор.

После си наля чаша с минерална вода от гарафата на бюрото си, изпи я на едри глътки и някак си с неудоволствие погледна към служителя си.

— Още ли сте тук, другарю майор? Козела каца след час на „Шереметиево“. Вървете да се подготвите за задържането му и не забравяйте, Валентин Несторович, че този дявол не една майчица е разплакал!

* * *

Козела мина през митницата, прекоси полупразният терминал и се запъти към стоянката с такситата. Носеше само едно черно куфарче и елегантно пардесю, праметнато нехайно през ръката му.

Симпатичен турист, дошъл да се полюбува на модерната руска столица.

Момчетата от ФСБ бяха готови да го поемат под крилото си.

Бяха, кажи-речи, цял комитет по посрещането му; петима яки сътрудници го сграбчиха под мишниците; любезно, но твърдо, го

замъкнаха при началника си, Валентин Несторович Миронов, който пушеше невъзмутимо папироса в един офис на летището.

— Е, господин генерал, добре дошли! — обърна се насмешливо към „госта“ си. — Боя се, че ни предстои дълъг и изтощителен разговор с вас!

Задържаният го изгледа опулено, извади дипломатически паспорт от джоба на самото си, мърморейки нещо ядосано на немски. Когато го провериха, се оказа, че е дипломат в немското посолство в Русия; казваше господин Франк Шулце. Беше почервенял от гняв, а това не вещаеще светли перспективи пред майор Миронов.

— По дяволите!!! — изрева той. — Кого сте арестували, тъпащи такива?!? Този български бандит ни прецака всичките, а в службата ще ни откъснат главите заради него! Незабавно по колите и се молете Козела да е дошъл в Москва с миролюбиви намерения!

* * *

Сомов се прибираше в дома си с педантична точност. Имаше придобит навик още от времето, когато жена му Аълона беше жива. Ако се случеше нещо непредвидено, му се обаждаха по телефона; после с кола идваха да го вземат. Но той се връщаше от работа винаги със старичката си жигула и я паркираше в двора пред жилищния блок.

Тук наематели бяха предимно служители на МВР; така че охраната беше надежна.

И тази вечер генералът поздрави дежурния милиционер, сетне се качи в асансьора, за да стигне до петия етаж, където живееше самичък след като беше овдовял.

Отключи и влезе в тъмната квартира. Преди да включи електричеството, усети нечие чуждо присъствие.

Нямаше време да посяга към пистолета си, защото един спокоен глас го възпря:

— Не прибързвайте, генерал Сомов. Включете полилея и се настанете да си поговорим.

Жълтата светлина обля фотьойла, в който седеше Козела.

— Не съм свикнал да ми нареждат в собствения ми дом! — отбеляза с яд домакинът. — Как, мамка му, се промъкнахте чак до

тук?!? — този път в интонацията му се прокрадна чисто професионално любопитство.

— По-важното е защо съм го направил, другарю генерал.

— И защо, Козел?

— Родината ми е в опасност. Нуждая се от помощта ви.

Генералът изсумтя; какво за Бога искаха тези българи — да ги освобождават за втори път ли?!?

— Сами сте си виновни! — заяви сурово.

— Прав сте — съгласи се Козела. — Но ви моля като брат!

— Какво предлагате в замяна, другарю генерал?

Козела си отдъхна; за неизбежния пазарлък беше приготвил много силен коз и го хвърли веднага на масата.

— Пътят на коприната! Давам ви всичко: канали, връзки, явки, ноу хауту за контрабандата с дрогата! Цялата информация е за вас!

Генерал Сомов потрепери вътрешно.

Офертата беше невероятна. Който владееше трафика с наркотиците, разполагаше с огромни пари и власт. Всяка разузнавателна централа би се изкушила от подобна миза. ФСБ не правеше изключение.

— Говорете — подкани го хладнокръвно чекистът.

Козела му изложи плана си.

Генералът обмисли чутото, след това се обади по телефона на началниците си и след получените отговори, обяви, че е съгласен.

Генерал Иван Милетиев му предаде цялата база с данни за Пътя на коприната. Нека държаха контрола върху бялата отрова; нека си пълнеха трезорите с нарко долари, важното е, че щяха да спасят България.

— Още тази нощ ще получите обещаната помощ! — осведоми го Игнат Сомов. — Ловък тип се оказахте вие, другарю генерал, но и голям патриот! Поздравления!

Козела се усмихна приятелски на руснака, но мислите му бяха вече далече оттук; зад синия бял Дунав, където беше родината му.

* * *

Огромният Ил-76 летеше невидим над Родопите.

Козела направи последен оглед на парашута си.

След това се закова на ръба на отворения люк.

Свирепият вятър го удари в лицето. Взря се за миг във фучащата бездна пред себе си, след това си пое дълбоко въздух и скочи в нея.

След него, един след друг, започнаха да скачат и спецназовците.

Белите им парашути се разтваряха безшумно в нощта.

Бяха наистина величествена гледка. И опасна бойна сила!

Второто освобождение на България беше започнало.

ВТОРА КНИГА

СЕДМА ГЛАВА

Хасан Юсеинов, първият министър-председател на Родопската република и екскмет на Кърджали, беше свикал новоизбрания кабинет, за да обсъдят взривоопасната ситуация в района.

Централният съвет на ДПС, съставен от неизвестни партийни функционери, също присъстваше в пълния си състав на заседанието.

Израженията на сепаратистите обаче бяха мрачни и загрижени. Миговете на възторг и ентузиазъм отдавна бяха отминали; беше дошъл реда на трезвата равносметка.

Интуицията им подсказваше, че занапред събитията нямаше да се развиват все така успешно, както се бяха развивали досега.

Едно беше да си винаги във властта, предвождан от хитрия като лисица Ахмед Диган, съвсем друго бе да ръководиш метеж, треперейки всяка минута за живота си.

Сокола беше мъртъв и сега трябваше да разчитат единствено на себе си, а водачите на ДПС не бяха свикнали на такава самостоятелност и свободата очевидно ги объркваше.

Имаше и още един фактор, който притесняваше не само лидерите на етническата партия, но и самият премиер.

Той се наричаше Саладин.

Хасан Юсеинов и съмишлениците му бяха все пак политици, докато този ужасяващ мъж, си беше чиста проба убиец. А това създаваше смут в собствените им редици; политиците се страхуваха да си изцапат ръцете с кръв, докато този опасен човек се стремеше именно към това.

Докато болшинството от депесарите бяха по-скоро светски настроени в религиозните си убеждения, Саладин беше ислямски фанатик. За него живота на гяурите не струваше и пукната пара.

Хасан Юсеинов беше силно обезпокоен от противоречието между политическото ръководство и военното крило в правителството.

Но какво можеше да направи в тази комплицирана ситуация, освен да се съобразява с кръвожадния си съюзник.

Навъсен, министър-председателят огледа колегите си, насядали около конферентната маса, покрита със зелено сукно.

— Чакам предложения — каза с фалшиво спокойствие. — Кърджали и целият родопски регион са крайно неспокойни. Какви мерки да предприемем, за да удържим под контрол нестабилното положение? Слушам ви, господа!

Членовете на кабинета не бързаха да се включат в дискусията. Беше им ясно, че без конфронтация с българите няма да се мине. Но никой не желаше пръв да призове към кръвопролитие. Бунтовниците разчитаха на подкрепа от страна на република Турция, но тя кой знае защо се бавеше.

Може би моментът не беше подходящ; може би родината-майка се страхуваше от втори Кипър; може би турското правителство се опасяваше от военна намеса на НАТО или на стария си враг — Русия. Кюрдите също немирясяха, което беше тежък вътрешнополитически проблем и може би югоизточната съседка изпитваше затруднения в тази насока.

Сепаратистите можеха да се губят в догадки колкото си искат; едно им беше ясно обаче, че в момента бяха изоставени сами в тази авантюра.

Премиерът виждаше, че сподвижниците му се колебаят и прекрасно разбираше защо.

Не ги кореше; самият той беше миролюбив човек. Но как да постъпеше в тази нажежена до бяло обстановка?!?

Най-сетне един глас наруши нагнетената тишина.

Всички си отдъгнаха облекчено, тъй като тайно се бяха надявали Саладин пръв да заговори.

— Всяка власт се крепи на репресивния си апарат — започна самоуверено той. — В случая терорът е просто неизбежен! Гяурите трябва да разберат кой ги управлява сега! Който още не е осъзнал положението, да се сърди на себе си! Нека им демонстрираме силата си, ако не искаме да загубим свещената си борба!

Фанатикът драматично млъкна, пронизвайки ги с блестящите си очи.

— Оставете на мен и хората ми да решим този проблем. Обещавам ви, че българите скоро ще узнаят кой командва в Родопите!

Той се изправи отривисто, напускайки с енергична походка съвещанието.

Членовете на кабинета бяха сигурни, че до утре много майки щяха да пропищят от главорезите му, но нямаха друг избор.

И тази им безпомощност ги ужасяваше.

* * *

Марина изключи от скръб, когато узна за изчезването на Добромир.

Козела вложи цялото си красноречие, за да я убеди, че най-вероятно той е жив — крият го някъде като коз срещу него, старият бандит.

Спести ѝ истината, че синът ѝ може да стане и жертвен агнец в сложната игра между добрите и лошите.

Спомни си за собствените си деца, Иван и Асен, и за гибелта им; нима вината му не му избождаше очите; нима самият той не беше първопричината за смъртта им?!

С горчивина си помисли, че е орисан да сее само смърт около себе си. Хората рядко оцеляваха в компанията му, дори и тези, на които държеше особено и се опитваше да ги спаси.

Остави разстроената Марина във вилата им в Девин и отпраши с бавареца си към квартирата на „Ескадрона на смъртта“.

Лесничейската хижа в боровата гора му беше като втори дом и там сред тези опасни муцуни — ескадронистите — се чувстваше сигурен, като сред най-близки приятели.

— Как са руснаците? — попита ексченгето, по прякор Архонта, докато си наливаше водка във водна чаша. Обърна я на един дъх, преди да чуе отговора.

— Траят си по бараките — отвърна му онзи. — Командирът им е въвел нещо като сух режим. Странно, но братушките са трезви като кукуряк.

— Така и трябва да бъде. Не ни трябва пиани. Има ли новини?

Архонта знаеше за какво го питат, но вести за изчезналия журналист нямаше; въпреки че Бъни и няколко от ескадронистите слухтяха денонощно, за да изровят някаква информация за него.

Козела изпи още една чаша на екс, после разкърши схванатите си рамене.

В лесничейството, където бе базата им, въздухът бе пропит с омайната миризма на борови и елхови иглички.

„Само да имаше мир в България! Какъв пикник можеше да си спретнем тук!“, помисли си носталгично старият артист.

Не му остана време за миньорни настроения, защото в „щабата“ му — дървена къщурка, сглобена от окастрени трупи — влетя развълнуваният Бъни.

— Лоша работа! — избоботи и по преbledнялото му лице, Козела се досети, че няма да му е никак лесно да погледне в очите доктор Маринова. — Саладин се е активизирал! — продължи мъжът със заешките зъби. — Устроил е клане на българите в Кърджали! Реки от кръв са рукнали; неопикуема жестокост! Поне така го описват хората. От Родопите са тръгнали хиляди бежанци! Какво ще правим, господин генерал?

Старият артист го изгледа съсредоточено; значи сведенията не се отнасяха за Добромир, но отново бяха за смърт и злочестие.

— И още нещо — додаде Бъни с наведена глава. — Онзи мръсник, Саладин, ти изпраща съобщение...

— Какво???

— Ииска да му се предадеш, иначе щял да ти поднесе на тепсия отрязаната глава на Добромир!

* * *

Мит ли е Баташкото клане?

Козела беше запознат с тази нагла „академична“ провокация, опитваща се да отрече драмата, разиграла се през Априлското въстание в Батак и този факт го беше омерзил.

Но това, което бе станало само преди един ден, в църквата „Свети Георги Победоносец“, в Кърджали, нямаше как да се омаловажи или прикрие.

Събитието беше прекалено кърваво, скорошно и противоестествено на човешкия морал! Невъзможно беше да се

постави под съмнение, дори от най-върлите поддръжници на глобализма.

Извергите на Саладин бяха клали, разстрелвали и убивали, скупчилите се българи в православния храм, досущ като добичета в скотобойна. По-късно, старият артист видя с очите си белезите от тази холокоста. Нищо не бе в състояние да изтрие кървавите петна от обителта, следите от разплискания мозък на жените, децата и мъжете; белезникавите костици от пробитите им черепи, набили се завинаги в пода и в трите кораба на църквата.

За такова злодеяние нямаше прошка, давност или оправдание!

В този страшен ден, генерал Иван Милетиев се закле да сложи край на безумията в Родопите.

Майната им на правозащитните организации, на ебалниците-глобалисти, на бездушните бюрократи от Брюксел и на „миротворците“ от Вашингтон!

Избиваха народа му, така както са го правили агаряните през петте века на робство.

Политиците можеха да си играят на демократи, да си приказват високопарно за етническият модел в България, за прословутата толерантност на българите, но ето до какво бе довело всичко това: до втори Батак, до стотици жертви, които бяха „виновни“ само за това, че се бяха родили във времена на пладнешки грабежи и национални предателства.

Лицето на Козела бе като посмъртна маска, ужасяващо и отблъскващо за гледане. Ескадронистите бяха научили за потресаващото насилие и бяха наобиколили генерала си.

— Маmicата им рязана!!! — ревна с пламнал поглед той. — Вдигнете „Ескадрона“! Размърдайте задниците на руснаците! Няма да има повече милосърдие и търпение към убийците! Този път ще им покажем къде зимуват раците!!!

Но преди да въздаде мъст, трябваше да уреди дълга си.

Към Марина. Към една изстрадала майка.

Трябваше да върне сина ѝ от ада.

* * *

Не помнеше как е попаднал в тази бедно обзаведена стая, която всъщност беше негов затвор.

Спомняше си мистериозният си нападател. След това телефонния разговор с чичо Иван, но по-късно всичко му се губеше в мъгла.

Спомените му бяха твърде неясни и ефимерни: в тях смътно фигурираше пътуването с лек автомобил или по-скоро усещането за това.

Очевидно го бяха преместили от едно място на друго, защото изведнъж се беше озовал в тази непозната обстановка.

Тя по нищо не приличаше на софийската му квартира.

Мястото беше зловещо и мизерно; с една дума — потискаща килия.

Първата му среща бе с един здравеняк в камуфлажна униформа; първото му общуване — юмручен удар в областта на слънчевия сплит, когато реши да попита какво по дяволите търси тук.

Този урок го направи по-предпазлив с бруталните му пазачи.

Два дни по-късно го посети мургав мъж, който изглежда командваше бандитите.

Добромир се досети, че е от Близкия Изток; стана ясно, че арабинът се интересува единствено от генерал Иван Милетиев, известен още като Козела.

Чужденецът си тръгна, без да обели дума за понататъшната му съдба, но журналистът се беше досетил, че от неговата воля зависи живота му.

С горчивина разбра, че е напълно безпомощен. Беше станал заложник в една смъртоносна игра и не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че ще оцелее.

Очакването му продължи, докато един ден затворническото му ежедневие, не бе нарушено по най-неочакван начин.

Непознатият, нарушил режима му, не беше от мургавите. Приличаше по-скоро на европейец; говореше български и въпреки това, Добромир реши, че и той е чужденец. Не можа обаче да определи националността му.

Арабинът, който разпитваше за Козела, не се появи повече; всичко бе оставено в ръцете на този странен гост, очевидно ползващ се с доверието на похитителите му.

Следващата стъпка също беше сюрприз: охраната го изведе; качи го в някаква бронирана лимузина. Установи го по двете пукнатини от куршуми на предното стъкло, точно там, където седеше водачът.

Непознатият се настани до него; потеглиха в компанията на шофьора и един от бодигардовете.

Бяха надянали белезници на китките му; не му дадоха обяснения, но и той не пожела.

След трийсет минути бяха в едно село.

Прекося го, свиха по прашното шосе и стигнаха до къща, която бе почти сред къра, но не изглеждаше изоставена.

Непознатият разкопча гривните на Добромир, правейки му знак да го последва.

Влязоха в селската къща и придружителят му му отвори вратата на една от стаите. След това се въртна на пети, напускайки го, без да продума.

Добромир прекрачи вътре, замръзвайки от изненада на прага.

— Чичо Иване!!!

Козела се втурна към него, разтърсвайки го развълнувано за раменете. Загрижено го огледа от главата до петите.

— Добре съм — промълви трогнат от вниманието му младият мъж. — Нищо ми няма, слава Богу...

Генералът не му отговори; надникна през прозореца и лицето му се вкочани от почуда.

Колата, с която бяха довели Добромир, вече бе отпращила с мръсна газ по пътя към селото.

Дворът беше пуст.

Къщата, ако не се брояха те двамата, разбира се, също.

Изведнъж Козела проумя.

— Бързо!!! — изкрещя, грубо хващайки доведеният си син за ръкава.

Набута го в съседната стая; на дъсчения под ясно се очертаваше капак с ръждясала метална халка.

Козела го вдигна с нечовешко усилие; двамата скочиха в откритото се мазе, захлопвайки тежкия капак след себе си.

Взривът беше толкова мощен, че Добромир си помисли, че умира.

Но не умря — оцеля.

Само ушите му пицяха, а главата му запулсира от болка.

Но когато с Козела изпълзяха през една тясна амбразура в темелите на мазето, развалините на къщата все още горяха.

Синът на Марина се огледа объркано.

— Някой се опита да ни ликвидира — и двамата! — прегракнало каза Козела. — Маmicатa им ебалници, веднъж поне да спазваха обещанията си!

Но дълбоко в душата си, той разбираше.

Някой му бе вдигнал мерника.

Неизвестен досега играч, силно мотивиран да го убие.

* * *

Марина не можеше да се нарадва на сина си.

Пригответи му вана с гореща вода, завтече се в кухнята да му сготви любимото ястие.

На цялата тая празнична суетня, Козела отвърна с мъжествена сдържаност. Всъщност изтощението си беше казало думата.

Той се оттегли замислен с любимата си водка в ъгъла на хола.

Някой му мътеше водата. Кроеше му шапка, както се казва.

Саладин нямаше как да знае, че е оживял в онзи двубой между тях двамата, край Девин.

Някой беше изпратил старото куче Заздов по следите му. Отначало, Козела беше решил, че това са бившите му колеги от ДС, но последвалите събития, му нашепваха друго.

Андрей Заздов беше продал Добромир на неизвестен играч, който старият бандит кръсти „господин Х“.

И този непознат беше довел журналистът на мястото на размяната, която уж бе поискана от Саладин.

Този Х бе твърде жесток и коварен тип, защото им беше устроил вълчи капан.

Целта му беше да ги убие, а не да хване Козела.

Емоционална постъпка. Не беше работа на професионалист; намирисваше повече на вендета.

Може би някоя от жертвите му беше оцеляла и сега търсеше отмъщение? Дявол знае дали беше така!

Генерал Иван Милетиев дори не усети кога бяха приготвили вечерята.

Беше много притеснен.

Но не за себе си, разбира се.

Който и да беше зловещият господин Х, той нямаше да му позволи да организира повече вълчи капани за близките му.

Никога!

ОСМА ГЛАВА

България беше дълбоко проядена от политическата и икономическата криза.

Почти две десетилетия, тя бе системно ограбвана и разсипвана.

Всяка партия и коалиция бе пирувала ненаситно на общата трапеза, обграждайки се с обръчи от фирми, поддържащи паразитното съществуване на тъй наречения политически елит.

Ъндърграундът беше изстискал като лимон жизненоважните сокове на държавата, оставяйки след себе си една празна и непотребна обвивка.

Сегашното правителство трябваше да почне буквално от нищото.

Да защити гражданите си от недоимъка и мизерията; да им създаде нормални човешки условия на живот, нова ценностна система, която да осмисли бъдещето им като нация.

Новите управляващи трябваше да свикнат да отстояват националните интереси в рамките на страната си и извън тях.

В този смисъл, началните стъпки на кабинета, не се харесаха на никого.

Объркваха сметките на олигархията, застрашаваха структурите на мафията и пречеха на влиянието на някои външни фактори в държавата.

Една от най-засегнатите фигури, се казваше сър Джефри Морт, посланик на САЩ в България, който никак не беше доволен от коренно различната политика на властта в София.

Беше направо бесен на този патриотичен курс, ограничаващ сферата на влияние на големия задокеански брат в малката балканска държава.

Какво си въобразяваха тези аборигени, беснееше в кабинета си Негово Превъзходителство, че могат да вземат самостоятелни решения и да се управляват сами?!?

Не, той щеше да им дръпне юздите, а ако потрябва щеше да ги понатупа здраво с тоягата, за да могат тези мечтатели да се опомнят навреме.

Срещу него, с небрежно кръстосани крака, седеше непознатият, наречен от Козела — господин Х.

Джефри Морт разчиташе много на него, да даде урок на самозабравилите се български управници.

Човекът беше млад, но перспективен и имаше идеи как да се оправи с новото правителство.

— Значи операцията в НДК, за вас е приемлива — подхвърли с полуусмивка гостът.

Посланикът избоботи, че в момента го устройва напълно.

— Тогава да считаме, че сме сключили сделка — каза господин Х и гладкото му, бебешко лице, се отпусна в удовлетворена гримаса.

— Какво ще искате в замяна от нас? — попита резидентът на ЦРУ в България. Беше наясно, че такава широко мащабна акция, изисква солидно възнаграждение.

Събеседникът му въздъхна с досада.

— Знаете какво е желанието ми, господин Морт — заяви студено. — Екзекуцията на Козела! — уточни със зловна интонация, за да не остане никакво съмнение.

— Ликвидирайте тези идиоти от кабинета и ще имате всичко.

— Искам само главата на генерал Милетиев!

— Ще я получите, бъдете сигурен.

— Тогава считайте, че предстоящата пресконференция сама по себе си, ще се превърне в сензация — при това доста кървава.

— Разчитам на лоялността ви — заяви Джефри Морт и му стисна ръката за сбогом. — И още нещо — допълни змийски усмихнат. — Помнете, че в тази операция, сте съвсем сам! Ако се провалите, ще платите с живота си пред местните власти!

— Не се безпокойте — отговори гостът. — Скоро ще има ново българско правителство и то, както винаги, ще целува задници.

Господин Х напусна кабинета на американския посланик, изпълнен със зловеща решимост да осъществи извратения си план. А той включваше прекалено много трупове.

* * *

Правителството на националното спасение бе съставено предимно от технократи и експерти от най-различни сфери на живота. Това мотивира министър-председателят да потърси коалиция с други партии, които не бяха чак дотам дискредитирани в очите на електората.

Така, новата власт щеше да получи още по-автентична легитимност и по-солидно доверие от страна на европейските си съюзници.

За коалиционни партньори бяха припознати генерал Бойко Борисов от ГЕРБ и националистът Волен Сидеров от „Атака“.

Да се търси подкрепа от стопилото се като ланшен сняг дясно и девалвиралото ляво пространство, нямаше никакъв смисъл.

Освен това, БСП бе създателка на етническият Франкенщайн, ДПС, а движението от небивала турцизация на страната бе преминало към активен сепаратизъм в Родопите.

Симеон Саксгобурготски най-после си беше стегнал куфарите за Мадрид и бе отпътувал при внуците си; това, като че ли беше единствената му най-смислена постъпка през последните години.

Президентът Георги Първанов пък бе в безсрочна „командировка“ в чужбина, гузно спотайвайки се там.

Дясно, ляво, либерален център — какво значение, за Бога, имаше всичко това, ако България се затриеше от географския глобус, разсъждаваше разтревожен, новият премиер. Трябваше да се действа бързо и решително, за да се стабилизира вътрешнополитическия живот, да се работи още по-усърдно за преуспяването на родината.

Ето защо, той, без всякакви колебания, подписа меморандума за коалицията. Оставаше само да я обявят официално след три дни, на представителната пресконференция в НДК, където щеше да присъства цялото правителство плюс новите му политически ортаци.

На събитието щеше да е и господин X — по един доста специфичен начин — за който тепърва щеше да се коментира много.

Но за това, разбира се, знаеше единствено той и американският му съратник, господин Морт.

* * *

Професор Божидар Димитров, директор на Националния исторически музей, бе засечен от телефонно позвъняване в един от редките случаи, когато беше на работното си място.

Всъщност професорът бързаше за поредното си интервю, но мъжкият баритон, с натрапчив чуждестранен акцент, привлече веднага вниманието му.

Чужденецът се представи като Рудолфо Майер, българист от мъгливия и вечно дъждовен Албион, и му направи едно изумително предложение.

Възможност да ползва уникални документи, свързани с четвероевангелието на цар Иван Александър, написано от монаха Симеон през 1355–1356 година и по-известно сред широката аудитория, като Лондонското евангелие, съхранявано в Британската библиотека.

Божидар Димитров затаи дъха си. За миг си представи какви перспективи му предоставяше работата с такива материали.

Уговориха се да се срещнат в едно кафене, недалече от музея и историкът дотърча поне десет минути преди британеца.

Господин Майер се оказа млад, изтънчен човек, облечен в неизменния за всеки джентълмен туидов костюм.

Българският му беше доста приличен; Рудолфо бил потомък на български евреи, заселници след края на Втората световна война във Великобритания.

Младият човек отвори елегантното си куфарче, връчвайки няколко изписани листа на историка.

Божидар Димитров получи световъртеж. Документите наистина бяха безценни и можеха да послужат за написването на цял научен труд!

— Правя всичко това заради България! — тържествено заяви евреинът. — Ако не бяхте вие българите, родителите ми едва ли щяха да оцелеят през онези ужасни времена, а ако на тях им се беше случило нещо непоправимо — как аз, сега, щях да се радвам живота? — усмихна се шеговито на сащисания професор.

Рудолфо оправи една гънка на панталона си, отпи от вече студеното си кафе и продължи:

— Искам да напишете монография, посветена на Лондонското евангелие. Работата ви ще бъде истинско удовлетворение за мене,

господин професоре.

Директорът на историческия музей усети прилив на самодоволство и посегна нетърпеливо към заветното куфарче.

— Oh, god! — възкликна неочаквано поданикът на английската корона. — Каква нелепост само, да забравя! Имам чудесни цветни фотографии на всичките 366 миниатюри в евангелието. Искам да ги прибавя към останалия материал. Може ли да се срещнем утре следобед, в 17:30? Тогава ще ви предам целият комплект с документи.

Божидар Димитров разкопча нови две копчета от карираната си риза. Беше дълбоко развълнуван. Утре в 18 часа, имаше неотложен ангажимент, свързан с пресконференцията на правителството. Това също бе изключително важно събитие, на което трябваше да присъства.

Забеляза как устните на събеседника му се нацупиха и побърза да се съгласи, за да не отблъсне благодетеля си.

Обясни му за предстоящата политическа изява, на която трябваше да се яви в качеството си на общественик и популярен учен, и обеща на другия ден да се срещнат отново, за да обсъдят подробностите по бъдещия проект.

— Прекрасно! — възкликна евреинът. — Ела те в 17:30, да ви дам куфарчето, а за детайлите ще разговаряме по-късно, господин професоре...

Божидар Димитров стисна крепко ръката на младия мъж и се раздели с него в добро настроение.

Когато тромавата му фигура изчезна зад ъгъла на улицата, господин Х се изсмя. Утре щеше да добави наистина „интересен елемент“ в съдържанието на куфарчето, чиито тротилови еквивалент, щеше да предизвика бомбастична реакция в обществото.

* * *

Пресконференцията отдавна трябваше да е започнала и суматохата, предизвикана от забавянето ѝ бе очевидна.

Божидар Димитров, дотичал запъхтян от срещата си с господин Майер, беше притеснен, че е изтървал началото ѝ, но ето, че вече

тридесет минути чакаше в кулоарите на сградата, сграбчил куфарчето с историческите документи в запотените си длани.

Историкът изгаряше от нетърпение да се наслади на това съкровище, но разбираше, че не е сега момента и мястото за това.

Имаше и нещо друго, което той, нямаше как да знае; дори и да опиташе да отвори лъскавите закопчалки, това нямаше как да стане, а дори и да се случеше, щеше да избухне такъв взрив, че нямаше да узнае как е бил разкъсан на парчета.

Закъснението на пресконференцията, събуди някои позабравени спомени у него.

Припомни си първите избори за евродепутати и последвалата звучна плесница от страна на електората. 75 процента от него се бяха отказали от правото си на глас, пасивно протестирайки срещу престъпната олигархия, която бе довела страната до поредната катастрофа.

Тогава за позор на БСП, евроизборите бяха спечелени от ДПС.

За да замажат резила си, социалистите бяха възпрепятствали пресконференцията на депесарите, за да издействат от Ахмед Доган първи да се явят пред омерзените гласоподаватели. Този ход не помогна с нищо на Тройната коалиция, само демонстрира пълната ѝ безпомощност да се справи с проблемите на България.

Самият Божидар Димитров бе нарочен за черна овца от партията си две седмици по-късно.

Дали и сега не течаха подобни пазарлъци, които пречеха на правителството да обяви коалицията си с ГЕРБ и „Атака“?

Историкът нямаше представа за това, но осезателно усещаше, че с всеки миг, пикочният му мехур му създава все по-големи и по-големи главоболия.

През деня беше изпил безброй кафета и безалкохолни напитки, и сега бъбреците му роптаеха недоволни.

Пристъпвайки от крак на крак, се насочи към тоалетната.

Часовникът му показваше 18:40.

Ако имаше някакво събитие, то едва ли щеше да се случи по-рано от 19 часа, за това реши да не се измъчва повече.

Когато се изпика, излезе, затръшвайки вратата на клетката зад гърба си. Отиде в преддверието, за да се измие на една от мивките.

Когато свърши, изведнъж си спомни, че е забравил куфарчето до тоалетната чиния.

— Ама че съм склеротик!... — изсумтя историкът и понечи да се върне, когато мощна експлозия го изхвърли като тапа от шампанско навън.

От тоалетната изригна облак от гъст дим, размесен с фаянсови, порцеланови и дървени отломки.

Закъснението на пресконференцията, бе спасило живота на членовете на кабинета и на още много хора в НДК.

Дори Божидар Димитров, любимецът на медиите, се отърва с няколко драскотини и благополучно бе откаран в „Пирогов“ за медицинска помощ.

* * *

Господин X седеше като истукан пред телевизора.

По всички канали даваха извънредни новини.

Темата беше атентатът в НДК, насочен този път директно срещу българското правителство.

Всички бяха потресени от наглостта на терористичния акт.

Но най-разтърсен беше господин X; от чудесно замисления му план, не беше останало нищо!

Кой би предположил, че пресконференцията ще закъснее толкова много. И детонаторът, предвиден да се взриви в разгара на медийното събитие, ще се задейства напразно.

Най-тежко от експлозията бе пострадала една от тоалетните в НДК. Както се казва, лайната се бяха разхвърчали в буквалния смисъл на думата.

В обръщението си към нацията, министър-председателят бе призовал населението към запазване на реда и спокойствието в страната. Той бе подчертал, че държавата скоро ще излезе от дестабилизацията, в която е натикана напоследък.

Впоследствие се изясни, че закъснението на пресконференцията се дължи на кмета Бойко Борисов, който не бе успял да се прибере на време в столицата заради работно посещение в провинцията.

Но това, което най-много вбеси господин Х, бе репортажът от „Пирогов“.

В него, славният професор Димитров даваше поредното си интервю с мъжествено обинтована глава.

Това изчерпи търпението на господин „Майер“.

Той изключи телевизора, захвърляйки дистанционното на пода на стаята.

Беше изгубил срещу... съдбата.

Но Козела нямаше да избегне отмъщението му.

Това беше нещо, в което той беше абсолютно сигурен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Козела беше вече свободен да действа. Добромир беше в безопасност; сега старият артист можеше да се заеме със спасението на отечеството.

Главният удар на „Ескадрона на смъртта“ и руския спецотряд, трябваше да е насочен към град Кърджали, „столицата“ на така наречената Родопска република.

Крайната цел бе: прогонване на сепаратисткото правителство извън пределите на България, унищожаването на военните отряди на Саладин, които всъщност бяха терористични формирования, извършващи неоправдани зверства и злодеяния на територията на една суверенна страна.

Козела се беше закле да отмъсти на фанатиците за клането, което бяха устроили в храма „Свети Георги Победоносец“ в Кърджали и за нищо на света не би се отметнал от думата си.

За щастие, циганското лято бе в разгара си и придвижването на ескадронистите и спецназовците, ставаше безпрепятствено и бързо.

Но генерал Иван Милетиев не хранеше илюзии, че всичко ще мине гладко като по учебник.

Предстоеше им сериозна битка с терористите, които с политическа и религиозна пропаганда бяха привлекли част от местните мюсюлмани — помаци и турци.

Болшинството от родопчаните — християни и мохамедани — бяха запазили здравия си разум, продължавайки да си живеят мирно, без да ги засягат провокираните вражди.

С тях Козела и момчетата му нямаха работа, но онези разюздани убийци, които бяха пролели реки от невинна кръв, щяха да си платят с лихвите за престъпленията си.

Саладин и главорезите му осъзнаваха това, готвейки се за решителен сблъсък.

В сърцата им нямаше милост за гяурите, липсваше и всякакъв страх от Бога, защото те смятаха, че е „редно“ да се убива в името на

Аллах и заради заблудата си, се бяха приготвили да загинат като „мъченици“ или да постигнат победа в името на правата вяра.

Лично, Козела предпочиташе да ги изпрати в преизподнята, където им беше мястото.

Но имаше и други сепаратисти, които дълбоко в сърцата си бяха наясно, че в случая не са прави и че не е трябвало да вършат вредителства.

Те противно на Саладин, се бояха от справедливото възмездие и изпитваха истински угризения заради безумието и предателството си.

Един от искрено разкаялите се бунтовници, беше самият премиер на Родопската република, бившият кмет на Кърджали — Хасан Юсеинов.

* * *

Вдясно от хотел „България“ се издигаше застрашителен стълб от черен дим. Чуваше се стрелба, а на площада пред общината дежуряха въоръжени мъже в камуфлажни облекла.

Сутринта имаше гражданци, развяващи турски занамена, но от откакто бяха започнали престрелките, те се бяха разпръснали.

От време на време, Хасан Юсеинов получаваше телефонни съобщения за обстановката в града, но след началото на уличните боеве, връзката се бе прекъснала.

Очевидно отбраната се пропукваше и след това идваше ред на логичния крах.

Премиерът потрепери при мисълта за ужасния провал.

Всъщност вече беше сам; членовете на кабинета му не бяха дошли на работа и той нямаше никаква представа какво е станало с тях.

Какво ли пък можеше да им се случи, помисли си озлобено; бяха хукнали да спасяват задниците си; не бяха глупаци като него, да чакат съдбата си, като жертвен овен за байрям курбана!

Министър-председателят почувства, че краката му не го държат повече.

Стрелбата беше станала по-близка и отчетлива, и бойците на Саладин бяха зарязали поста си, за да посрещнат настъпващият враг.

Хасан Юсеинов предпочете да спусне щорите на прозореца.

Не можеше да понася стелещият се над града пушек. Беше убеден, че всеки момент врагът ще се материализира и ще нахлуе победоносно в общината.

По-добре да не е очевиден; беше му зле и го стягаше сърцето.

Никой не беше подпомогнал Родопската република: бяха я изоставили самичка на произвола на съдбата ѝ.

Сценарият не беше проработил, както беше станало в Косово; нещо се беше объркало във веригата от събития.

Пък и никой не беше очаквал, че българите ще се окопитят толкова бързо и ще изпратят войска, въпреки че Саладин се кълнеше, че това били само бандити-патриоти, подкрепяни от малки руски части.

Щом Русия се намесваше, значи това беше краят на сепаратизма в България, сгърчи се при тая мисъл бившият кмет.

Защо ли му трябваше да се захваща с тази авантюра и с този убиец — Саладин?!?

Родопчани си живееха повече от век спокойно и мирно; защо бе необходимо да се разрушава мира между тях; да се преследват някакви налудничави възжеления за присъединяване към родината-майка, Турция?

Та нима не си живееха добре и без този имперски шовинизъм?

Разтърсен от ужас, Хасан Юсеинов издърпа чекмеджето на бюрото си.

Ръката му някак машинално напипа дръжката на пистолета в дъното му.

Престрелката в града ставаше все по-интензивна.

Звучаха мощните експлозии на гранати и реактивни ракети, изстрелвани от преносими установки.

Краят неумолимо приближаваше.

Възмездието — също.

За изкланите в православния храм „Свети Георги Победоносец“; за избитите по селата невинни селяни от ръката на фанатиците-ислямисти.

За предателството и метежа, потръгнали така „успешно“.

Премиерът дочу забързани крачки в коридора.

Идваха да го хванат, да го накажат за прегрешенията му и пролятата кръв на родопчани.

Грабна пистолета за приклада, налапа оксидираното му дуло.

После натисна с някакво неочаквано удовлетворение спусъка му...

На прага на вратата на кабинета му, секретарката изпищя при вида на изригналите мозък, косми и кости от темето му.

Телефоните отдавна не работеха, за това бе дошла, да му съобщи, че Саладин го очаква, да се изтеглят заедно от Кърджали, към спасителната турска граница.

* * *

Плътта придобиваше цвета на прясна охра, когато куршумите проникваха в нея.

Колко ли пъти през този ден, Козела и момчетата му бяха гледали смъртта в очите, и бяха участвали в кървавата ѝ жертва.

Спецназовците действаха като добре смазана машина.

Носеха кодовото име алфа или бета; бяха истински професионалисти и бързо пречупиха съпротивата на противниците си.

Бойците на Саладин умираха един след друг; само с фанатизъм не ставаше; трябваша и бойни умения, но сравнени с руснаците, те просто бяха неопитни новобранци.

След няколко часа боеве, стигнаха до центъра на Кърджали и ожесточената канонада на оръжията стихна.

Ескадронистите бяха издигнали вече българското знаме над общината.

Метежът беше смазан.

Сепаратистите се оттегляха нестройно, поваляни от куршуми, гранати и ракети, които през цялото време се сипеха отвсякъде.

Старият артист поведе момчетата си в последна атака.

Фундаменталистите в маскировъчни дрехи и с мургави изопнати лица, се огънаха и побягнаха.

Най-после свободата изгря над Родопите.

В късния следобед, сраженията спряха и българското население най-сетне се изсипа на улиците, без да се опасява за живота си.

Руснаците в стегнат строй, замаршируваха на централния площад в Кърджали.

По ирония на съдбата, подполковникът, който ги командваше, се казваше Николай Столетов.

С блеснали от сълзи очи, гражданите хвърляха китки с цветя, развяваха възторжено национални трибагреници и най-накрая запрегръщаха братушките.

Козела развеселен, оправя разрошената си коса.

„Сигурно така е било и когато са посрещали руските освободители в оная далечна 1878 година!“, помисли си той; после без свян заизтрива сълзите си, потекли по бузите му.

Не, в този исторически момент, генерал Иван Милетиев, нямаше от какво да се срамува. Да се плаче за свободата на България не беше нито срамно, нито грешно — беше си голяма чест за всеки българин, обичащ родината си.

* * *

Архонта и Бъни бяха напуснали покрайнините на града. Пред тях беше само планинският хребет, обрасъл нагъсто с широколистна гора, пламтяща под слънчевите лъчи в ярки есенни багри.

И двамата искаха да заловят Саладин, за това бяха избързали толкова напред.

Екскортът на палача на Родопите, бе съставен от десетина бойци, повечето ранени и едва кретащи заради раните си.

Бързаха да се скрият в планинските дебри, за да избягат по-късно през турската граница.

Ексченгетата не се стреснаха от численото превъзходство на противниците си, бяха се оправяли в далеч по-сложни и смъртоносни ситуации от тази.

Архонта натисна спусъка, повеляйки един от терористите, изостанал най-отзад в ариергарда.

Бъни също простреля смъртоносно друг от метежниците, принуждавайки останалите да залегнат върху ложето от окапали листа.

Саладин нареди на бойците си, да заемат позиции срещу атакуващите ги противници.

Архонта и Бъни отговориха с още по-интензивна стрелба, убивайки още трима от сепаратистите.

На един от саладиновите бойци не му издържаха нервите и той побягна изплашен. Преди да стигне до спасителното прикритие на гората, лаещ автоматичен откос го повали мъртъв с разкъсано от куршумите тяло.

Измежду буквите дървета, наизлязоха около двајсетина бойци в камуфлажни униформи.

Бяха бунтовници и изглеждаха решени на всичко.

Хората на Саладин ги посрещнаха с възторжени викове. Не бяха очаквали подкрепление и сега получиха нови сили за битка.

— Лоша работа, брат — прошепна Архонта. — Откъде се взеха тия пичове?!?

Саладин призова лъвовете си на контраатака.

Архонта и Бъни се прикриха в една долчинка и стреляха от там.

Врълхлитащите ислямисти падаха или мъртви, или ранени, но по-значителният им брой си каза думата. Притиснати в „траншеята“ си, обрасла с дебел мек мъх, двамата ескадронисти бяха ранени на няколко места и бързо губеха сили.

— Хайде, да им покажем на тези ебалници, какво можем!!! — каза Архонта на приятеля си със заешките зъби; после се изправи, стиснал в ръцете си по един пистолет. Бъни го последва, без колебание.

Бяха като шерифи срещу шайка бандити.

Сепаратистите се разгнаха ветрилообразно; бяха десеторно повече и жадни за кръвта им.

Ескадронистите забълваха огън.

Всеки изстрел беше на месо, но и те самите бяха улучвани от куршумите на опонентите си, и животът им си отиваше.

Архонта и Бъни залегнаха, презаредиха последните си муниции и въпреки раните си, чевръсто скочиха на крака.

Мишената им беше идентична и останалите им патрони бяха предназначени за нея.

Мерниците и на двамата сочеха Саладин, и двамата стреляха във фанатика, преди силният огън на сепаратистите да ги повали агонизиращи.

Ужасен от летящите към него куршуми, саудитецът се скри зад бойците си, но беше твърде късно да се предпази. Улучен в гърдите, се

завъртя като еквилибрист около оста си, после тупна сред изсъхналите клонки и попарената шума, почти едновременно с берящите душа ескадронисти.

Побеснели от ярост, сепаратистите се нахвърлиха с ножове и щикове върху все още потреперващите тела на Архонта и Бъни; насякоха ги на късове, отрязаха им главите и ги набучиха на подострени колове.

След това се надвесиха над тялото на водача си.

Той отвори очи, изправи се тежко и с болезнена гримаса свали бронезилетката си. Три от куршумите се бяха забили там, където тя защитаваше сърцето му.

Саладин погледна злобно към окървавените глави, изпсува и нареди на бойците си да побързат с изтеглянето си към границата.

* * *

На първите лъчи на изгрева, побитите глави изглеждаха нереални.

Хората на Козела бяха събрали в две торби останките на Архонта и Бъни. Чакаха само заповедта на шефа си, да свалят и тези оцъклени, съсирени доказателства за бруталната човешка жестокост, набучени на коловете сред красивата природа на Родопите, вдъхновила някога Орфей за песните му.

Но старият артист мълчеше, без да откъсва очите си от страховитите глави, които до скоро бяха на едни от най-способните му хора.

Най-сетне нареди да съберат и последните останки на поруганите ескадронисти.

Беше насъбрал достатъчно злост в сърцето си, за да отмъсти на този закоравял убиец, Саладин.

„Ескадрона на смъртта“ се строи; обръгналите на какво ли не бандити, се бяха променили много през последните дни на изпитания и сражения.

„Не само американските престъпници могат да бъдат патриоти“, помисли си Козела, докато се вглеждаше в момчетата си, които не бяха го предали дори в най-трудните моменти.

— За почест! — извика с пресипнал глас. — Огън!

Ескадронистите вдигнаха оръжията си, изпразвайки патроните си в небето.

Когато приключиха, генерал Иван Милетиев ги изгледа твърдо.

— Искам с мен да дойдат само доброволци. Око за око, глава за глава... Така, както го поискаха те!

Всички пристъпиха напред; той им махна с ръка да го последват.

Това беше краят на Саладин, Козела беше убеден в това.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Огън, пламъци, страдание...

Господин Х отвори широко очи.

Този кошмар го преследваше постоянно; всеки път му напомняше какво трябва да направи; поне, докато Козела все още е жив. Бе много важно да го убие, а после щеше да мисли как ще живее с това деяние. Свят — широк, пътища — много, а и поприща за един амбициозен мъж като него, колкото щеш.

Първо обаче трябваше да елиминира най-върлия си враг, генерал Иван Милетиев; после кошмарите сами щяха да изчезнат и чак тогава щеше да получи втори шанс за живот, ако въобще се предвиждаше такъв.

Господин Х не се съмняваше, че го дебнат сериозни опасности в схватката му със стария килър.

Досега нямаше успех срещу него; единствено беше разгневил такава високопоставена клечка като Джефри Морт, но нищо не можеше да се направи — винаги съществуваше риск; понякога смъртта не се подчиняваше на никого.

Но не и сега.

Господин Х се беше подготвил специално и нямаше да пропусне дори такава мишена като Козела.

Планът беше простичък, но щеше да сработи перфектно.

Козела беше опитен играч; беше се досетил, че някой го следи и умира от желание да го ликвидира.

Някой неизвестен, който се ръководеше от чиста ненавист и който му беше заложил вълчи капан в онази селска къща, която хвъркна във въздуха, за щастие, без да му навреди.

Козела щеше да погне на всяка цена поръчителя на това злодейско покушение.

Нямаше да допусне да го хванат неподготвен за втори път и точно тук се криеше шансът на господин Х.

Защо пък да не изманипулира генерал Иван Милетиев?

Щеше да му подхвърли информация къде се спотайва врагът му, който без малко не го изпрати при Свети Петър заедно с доведения му син.

А междувременно, господин X щеше да подготви грижливо клопката си в София.

Този път, тя щеше да проработи безотказно; старият артист нямаше да може да се измъкне жив от нея.

Господин X се усмихна зловещо.

Далеч не всичко беше загубено, когато си умен и находчив.

А освен това и мотивиран; господин X ненавиждаше от сърце Козела.

Заради него го измъчваше онзи кошмар.

Огън, пламъци, страдание...

Страдание, което, като обезумяло призоваваше господин X да убие най-големия гангстер в историята на България.

* * *

Тревогата избуяла в съзнанието му, че се е провалил като посланик в България, бе на път да прерасне в откровена паника, защото след издънката на господин X с онази пресконференция и продължилата по-късно патриотична политика на новото българско правителство, не следваше нищо друго, освен крах на собствената му кариера, както и на влиянието на САЩ в региона.

Джефри Морт, естествено, не можеше да допусне това да се случи.

Залогът в геополитическата игра бе твърде висок, за да докладва във Вашингтон за неуспеха си.

България заедно с Македония и Албания участваше като транспортен коридор в Транс-Балканския нефтопровод, който прехвърляше черното злато от Каспийския басейн в Адриатика, откъдето танкерите в пристанище Вльора го товареха, за да го доставят в метрополията, САЩ.

Да се прекъсне тръбопровода, означаваше да се накърнят интересите на такъв мощен гигант като консорциума АМБО, пряко обвързан с политическия и военен елит в САЩ; да се превърнат цели

нефтени компании в губещи, при положение, че бяха собственост на членове на кабинета в Белия дом.

Това беше немислимо и абсурдно. Беше равностойно на самоубийство, а Джефри Морт не беше от този тип хора!

На Балканите не можеха да съществуват други политически, военни и икономически интереси, освен тези на САЩ; нито българските, нито европейските домогвания до нефта и природния газ можеха да бъдат валидни по каквато и да е било причина. Всяка погрешна стъпка в тая посока, се санкционираше жестоко. И много жалко, ако съюзници от ЕС не са го разбрали още.

Джефри Морт си пое напрегнато въздух, след това го изпусна, за да успокои опънатите си нерви. Най-сетне се престраши да вземе сателитния телефон.

Първо разговаря с една разузнавателна централа, в която се водеше на ведомост; после го свързаха с държавния секретар на САЩ, а той веднага го прехвърли към Овалния кабинет, където в момента беше президентът.

Джефри Морт изслуша с безизразна физиономия заповедите на големия шеф.

След това измънка почтително „Разбрано, сър“ и прекъсна връзката с трепереща ръка.

Съдбата на България беше решена.

Другото щяха да го довършат генералите от Пентагона и самолетите им.

Дипломатът не се съмняваше в полезността на умните бомби.

Досега бяха „вразумявали“ много непокорни нации.

* * *

Саладин водеше хората си към планинското било, обрасло на места с борова гора; веднъж да го прехвърлеха, след него идваше спасителната граница.

Фанатикът знаеше, че Козела е оживял след двубоя им край девинския лес. Разбра го от мистериозния си съюзник, който му беше довел похитения син на генерала; съжаляваше само, че остави

палячото да издъни цялата работа със замислената екзекуция в селската къща.

Лично трябваше да се заеме с ликвидирането на Козела и сега нямаше да тичат като козли пред „Ескадрона на смъртта“, който ги преследваше вече цял ден.

Но явно такава е била божията промисъл — да закали вярата му в нови изпитания.

Нищо, все един ден щеше да се върне при родопчани, за да ги приобщи завинаги към полумесеца.

Пожарът на залеза се разбушува за няколко великолепни минути над ридовете.

След това бе потушен бързо от припадащия мрак.

Сепаратистите бяха изморени и трябваше да лагеруват някъде, за да възстановят силите си, преди да се доберат до границата с приятелски настроена Турция.

Малко преди тъмнината да възцари напълно, видяха светлини пред себе си.

Беше колибарска махала, която сам Аллах им посочваше.

Оказаха се няколко колиби, от които само една беше обитаема.

Възрастен мъж със смирено свалена капа, ги посрещна и ги запита на български какво желаят.

Беше помак и като всички помаци не разбираше бъкел от турски.

Саладин го изгледа с омраза и го избута с цевта на автомата си. Хората му също нахлуха безцеремонно в дома му.

Насядаха, кой където намери и започнаха да вадят провизии от раниците си.

Бяха капнали от умора, изгладнели и крайно агресивни.

Саладин дори не се докосна до яденето.

Влезе във вътрешната одая, за да си намери местенце за спане. Старецът неблагоприятно го последва по петите.

Беше изплашен; дишаше на пресекулки от притеснение.

— Какво искаш, татенце? — изгледа го с опасни пламъчета в очите арабинът. — Белята ли си търсиш?

В следващия миг разбра защо е толкова ужасен помакът. Между басмените завески, покриващи входа към килера, се бе свило момиче с тънка, стройна снага и окръглени от страх очи.

Беше хубавичка и младичка. Може би беше внучка на стареца.

Саладин я разгледа с нарастващ интерес. Усети избуяваща възбуда в слабините си.

— Недейте, моля ви! Недейте я зачерня, ефенди! Моля ви! — изпъшка възрастният човек.

Саладин извади ножа си и разсеяно го закла. Не го погледна дори, как хъхри в собствената си кръв и пикоч.

Стисна ужасеното момиче за китките, събори го, разкъса дрехите му, стръвно захапвайки зърната на гърдите му.

След като я изнасили, безчувствен към писъците ѝ, излезе от стаята и озлобено кресна на стъписаните сепаратисти:

— Какво чакате, бре?! Ваша е и после да не забравите да подпалите махалата, че ни чака път!!!

Когато огнените езици лакомо захапаха колибите, девойката отдавна вече беше мъртва; един от изнасилвачите „милосърдно“ я беше удушил, докато я чукаше.

Саладин, обзет от безразличие, обърна гръб на извисилите се пламъци, махвайки на своите терористи да тръгват.

Въпреки жегата на пожара, в душата му беше само хлад.

Бе оставил знак на Козела, че го кани на смъртоносен двубой.

Останалото бе в ръцете на Аллах.

* * *

Колибите догаряха, когато ескадронистите стигнаха до тях.

Влязоха предпазливо в махалата, боейки се от засада.

Наоколо се стелеше отвратителна смрад от дим и опърлена плът; може би тя идваше от изгорелия добитък, а може би... Козела не искаше да си мисли, че бяха опекли и колибарите, но предположението само се натрапваше ужасяващо и реално.

След като преследвачите разбраха накъде са поели сепаратистите, незабавно тръгнаха след тях.

До разсъмване оставаха броени часове; всичко трябваше да приключи до изгрев-слънце; иначе щяха да изгърват бандитите през българо-турската граница.

Козела поведе момчетата си по полегатия паланински склон; наложи се на няколко пъти да заобикалят непроходими шубраци, но,

общо взето, теренът не беше труден за преодоляване.

Стигнаха до стръмно дере, с шумен, разпенен поток в коритото си.

Водата течеше между заоблените камъни и изглеждаше черна като люта закана.

Балваните бяха удобно прикритие за сепаратистите на Саладин и ако Козела беше на мястото му, тъкмо тук щеше да направи засада на враговете си.

Старият артист тихо инструктира ескадронистите си да внимават и спускането в ждрелото започна.

Едва бяха достигнали планинския поток, когато първите изстрели засвяткаха в нощта.

Двама или трима от българите простенаха болезнено, а един се катурна възник в реката и бе отнесен от бързеите към изхода на тясната клисура.

Момчетата на Козела бяха готови за такава атака и откриха огън по опонентите си; няколко гранати се взривиха там където трябва; картучница залая в тъмнината със зловеци трасиращи куршуми.

Сепаратистите не устояха на стрелбата; опитаха се да избягат.

Повечето загинаха, а другите предпочетоха да се предадат.

Козела остави хората си да се оправят с пленниците и ранените, а той самият с неколцина от най-опитните си бойци, подгони малкият отряд от бягащи терористи.

Скоро и те намериха смъртта си, остана само един мъж, който се катереше ловко като коза по скалите, все по-нагоре и по-нагоре.

Скоро щеше да изкачи билото и щеше да изчезне в дъбовата гора, а сетне върви го гони.

Границата бе само на една крачка от дъбравата.

Генерал Иван Милетиев знаеше кой е беглецът; беше главатарят на фундаменталистите, палачът на Родопите, Салах ад Дин.

* * *

Козела бързо скъсяваше дистанцията между себе си и терориста; стигнаха почти едновременно до равното.

Отново зад гърба им беше гората; отново животът им висеше на косъм.

Един от двамата щеше да умре тук — друга алтернатива нямаше. Захвърлиха пистолетите си, извадиха ножовете си и започнаха да се дебнат, изпълнени с омраза.

— Мъртъв си, гяур!!!

Саладин със светкавично движение се опита да му разпори корема.

Козела отскочи, парира и веднага отвърна на удара.

Двете остриета се сблъскаха в нощта, но никой не обърна внимание на зловещия им звън.

Пак започнаха да се обикалят като два хищника, решили да се умъртвят взаимно.

Саладин атакува за втори път, влагайки цялата си пъргавина и мощ в пируета с ножа.

Генералът блокира, но онзи в последната секунда се извъртя, сниши се, присви коленете си и разряза дълбоко китката на стария артист.

Рукна кръв.

Костта отдолу се белна в тъмното и Козела изпусна оръжието си.

Беше уязвен и ранен лошо; това го поставяше в неизгодна позиция.

Но нямаше да е генерал от ДС и КГБ едновременно, ако се предадеше толкова лесно.

Втурна се с вик, сграбчи със здравата си ръка въоръжената на опонента си, натрисайки коляното си в слабините му.

Арабинът на свой ред изпусна дъха си, принуден от силната болка да изостави ножа си.

Козела побеснял като бик го удари с глава в анфаса. Фанатикът изгуби равновесие, просвайки се на изгнилата шума.

— Маmicата ти... — изхриптя генералът, опитвайки да забие петата си в шията му.

Вместо това се подхлъзна на туфа есенна трева, свличайки се върху нея.

Саладин се беше претърколил и сега се изправяше с триумфална усмивка на лицето.

Беше докопал един от пистолетите, захвърлени в началото на схватка им.

„Ега ти!“ — помисли си, огорчен старият артист. — „Защо винаги злодеят получава предимство?!“

Саладин го взе на прицел.

Нямаше как да пропусне, освен ако не ослепееше внезапно, а всъщност очите му искряха от злост към друговеца и го държаха неумолимо на мушка.

Натисна спусъка.

Ударникът удари глухо в патрона.

Засечка!

Козела не се поколеба, хвърли се като кечист, забивайки рамото си в тялото на смаяния си противник.

Онзи се олюля, политна, губейки равновесието си.

Но успя да се вкопчи в опонента си и тъй като се бяха озовали на самия ръб на билото, и двамата полетяха в бездната зад себе си.

„Това е края“ — помисли си с удивително спокойствие генералът. — „Но поне ще отидем двамата в ада!“

Падаха не повече от двацет мига, но те им се сториха като цяла вечност.

Когато полетът им приключи, единият от тях отвори очи.

Висеше нелепо върху един клон.

Беше все още жив, но дишането му беше затруднено от непоносимата болка, която изгаряше гърдите му.

Всъщност нещо в този дяволски клон не беше съвсем наред.

Май че стърчеше от пъпа му и синкавите му черва се бяха оплели около него.

Саладин издъхна, храчейки кръв, набучен на острия клон, който беше част от ствол, заклешил се в скалите на дефилето след буря.

Палачът на Родопите, разплакал толкова майки, бе намерил смъртта си най-сетне, но в нея нямаше нищо героично. Единствено безчестие и позор.

Козела също отвори очи; само че той беше бухнал в бързея на реката.

Студената вода го свести мигновено и притъпи болките в тялото му.

Простенвайки, той се измъкна на брега.

Погледна нагоре и видя изтърбушения труп на Саладин.
Беше си получил заслуженото.

В същия миг над планината проблеснаха първите лъчи на
изгрева.

В България настъпваше новия ден.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Козела беше снощен. Спалнята в девинската вила се въртеше пред очите му и светът му се струваше неприветлив и отвратителен. С мъченическа гримаса стана от леглото и тъкмо палеше от „Ротманса“, когато джиесемът му иззвъня на пожар.

— Здравей, брат! — прозвуча гласът на Йоцо Амстердама в ухото му. — Поздравявам те за освобождаването на България от ДПС, но вие българите дръпнахте лъва за опашката. Не се ли притеснявате от последствията?

— Не ми пука от нищо, Йоцо.

— Този път правителството ви прояви характер и воля! Но патриотизмът извън територията на САЩ, винаги е вбесявал чичо Сам!

— Работата е свършена, брат. Другото е от лукавия.

— Остаряваш, Козел, държиш на корените си. Американците няма да ви простят самостоятелната политика. У нас сринаха Белград, мостовете по Дунава и ни отнеха Косово за подобно поведение. Не смея да си мисля, какви ще бъдат санкциите срещу вас.

Генералът се беше посъвзел. Не му се бистреше политика.

— Ако се обаждаш за транша — измърмори той, — ще си получиш парите, както се уговорихме.

Сърбинът се разсмя дрезгаво. Все едно, че гарван грачеше в гробище.

— Не е във финикийските знаци проблема, приятелю.

Козела усети, че му прилошава. Винаги изпитваше подобно чувство, когато нещо в животът му се скапеше.

— Изплюй камъчето! — настоя. — Какви лайна са се разхвърчали пак?

Йоцо Амстердама въздъхна тежко.

— Позвъни ми човекът, който те е взривил в онази къща на село. Предлага да се срещнете в София и да сключите мир. Твърди, че след изгонването на сепаратистите от България, той също иска да се оттегли и не желае да останат лоши чувства между вас...

— Кажи му да си ебе майката!!! — изрева Козела.

— Сам му го кажи! — избухна на свой ред Амстердама и му каза набързо един адрес в столицата. Преди да затвори, додаде: — Пази се, Козел, все пак си готин пич!

Генерал Иван Милетиев проми гърлото си с водка, изгаси фаса си в мивката и изсумтя на образа си в огледалото:

— Одъртяваш, Козел, всички се ебават с тебе! Но и този път ще хванат ядец! Това копеле ще го размажа като хлебарка за назидание на останалите ебалници! Да запомнят кога са залагали вълчи капан на Козела и на близките му!

* * *

Господин Х доволно потри ръце.

Беше използвал Йоцо Амстердама, за да примами с хитрост Козела.

Услугите на сръбският гангстер струваха скъпо, но целта, както се казва, оправдаваше средствата.

Подробностите около убийството на стария артист бяха разработени прецизно.

Господин Х бе наел един апартамент на улица „Латинка“ № 5, където беше решил да е развръзката между тях двамата.

Козела щеше да дойде, готов, разбира се, да го убие; но господин Х бе подготвил специална изненада за него. Сигурен бе, че след срещата им, генералът щеше да се превърне в безчувствен труп.

Господи Х се усмихна радостно при тая мисъл.

Усмивката му обаче изчезна, тъй като го замъчи главоболие.

Спомените за огнените езици и болката отново се завърнаха.

Всъщност кошмарът никога не беше секвал след оня случай, когато беше... умрял.

След това оживя, но мъките по второто му раждане, бяха толкова неописуеми, че просто не му се мислеше за това.

Нямаше как да не преследва Козела с такова настървение, защото точно този негодник беше виновен за всичките му страдания!

Господин Х потисна спомените си, съсредоточавайки се върху сегашните си задачи.

Обърна се и лукаво погледна жената, която стоеше срещу него. Зарадва се като видя отчаянието и безизходицата в очите ѝ.

Държеше я здраво в ръцете си; беше естествено да се чувства така.

— Е, доктор Маринова! — ухили се. — Готова ли сте да изпълните ролята на живота си?

Жената мълчеше смазана.

— Чудесно! — възкликна господин Х. — Вашият възлюбен вече е поканен на спектакъла! Остава само да вдигнем завесата и да започнем последното действие на драмата!

* * *

Козела висеше трети час срещу входа на жилищната кооперация на улица „Латинка“ № 5.

Стълбището и площадките към него се виждаха ясно през остъклените прозорци, стигащи чак до последния, шести етаж. Козела можеше да наблюдава необезпокояван движението на хората, които сегиз-тогиз слизаха или се качваха между етажите.

Той беше наясно, че отново са му скроили вълчи капан, за това беше пристигнал по-рано, за да прецени обстановката на място.

Засече младият мъж, облечен в елегантно велурено яке и подстриган по военному; той се разхождаше отначало пред входа на блока, после и на площадката на четвъртия етаж, където бе и посоченият адрес.

Козела се замисли, но не си спомни да се познават отнякъде.

Ноемврийското слънце прежуляше ентузиазирано и въпреки късният следобед, старият артист се беше изпотил и се чувстваше притеснен.

Стори му се абсурдно, че е толкова напрегнат заради една рутинна операция.

Часът на срещата настъпваше, а той не беше открил нищо подозрително, освен приличащият на бодигард младеж.

„Мога да го спипам и да изтръгна от него сведения“, помисли си Козела.

В момента непознатият беше в кооперацията на четвъртия етаж и генералът реши да го хване там.

Бързо влезе във входа на „Латинка“ № 5, после вземайки по две стъпала наведнъж, се изкачи до мястото.

Погледна, но остана изненадан, че „гардът“ е изоставил поста си.

Отиде до апартамент 16-ти и по стар навик провери дали е заключено.

Беше си за чудене, но вратата се отвори и той влезе в коридора на жилището; сетне се промъкна до хола, виждайки мъжът с велуреното яке, с гръб към него, да разговаря с някого.

Нямаше време за размишления, връхлетя вътре, завъртя мъжът около оста му и едновременно с това го фрасна с юмрук в ченето.

Не искаше да го убива, трябваше му само за разпит.

Онзи се свлече на ламинирания паркет, без дори да гъкне.

Но старият артист замръзна шокиран от това, което видяха очите му.

Срещу него, в един фотьойл, кръстосала дългите си крака, седеше невъзмутимо доктор Марина Маринова.

Смаян, Козела онемя.

Сутринта преди да тръгне за столицата, я беше откарал до девинската болница на работа, а сега тя беше тук, в апартамента на най-заклетия му враг, който дори не му беше известен още.

— Марина... — измърмори генералът, пристъпвайки към нея, без да знае как дори да отреагира на ситуацията.

Не беше радостна, че го вижда.

От нея лъхаше на страх и едва сдържана паника. Всъщност никога не беше я виждал толкова недостъпна и дистанцирана.

— Марина... — повтори прегракнало и се приближи до нея; протегна ръка, за да я докосне и може би да получи отговор за това абсурдно положение, но не стана така.

Тя се изправи, протягайки напред ръката си. Козела не разбра навреме, вярваше ѝ, не очакваше агресия от нея, но за негово смайване — тя го напръска в лицето с нещо.

Хладната, парализираща струя го накара да залитне, той инстинктивно се присегна към жената, улови с пръстите си блузата ѝ, олюля се като пиян назад и неволно разкъса дрехата ѝ.

Марина не носеше нищо отдолу, гръдта ѝ, въпреки годините ѝ, беше стегната и съблазнителна, но нещо не беше наред, липсваше някаква подробност...

Генералът я осъзна едва, когато се свличаше на пода.

Марина имаше малък белег по рождение над лявата си гърда — сега го нямаше.

И тогава, Козела разбра, че това е друга жена, която удивително приличаше на неговата, ала в действителност бе само неин двойник.

И преди да угасне съзнанието му, мозъкът му отчете още един факт: зениците ѝ бяха извънредно разширени.

„Наркоманка“ — помисли си старият артист. — „И ме упои с някакъв газов спрей! Ама че хитро ме отстраниха мръсниците.“

След това потъна в непрогледен мрак, който много приличаше на царството мъртвите, Хадес.

* * *

— Хей!

Нещо натрапчиво и грубо го „погали“ по бузата. Не можеше да разбере какво е, но му стана мъничко забавно. Бавно излизаше от черния тунел и старите му усещания към света се възвръщаха едно след друго.

Нещото продължаваше да го побутва и жестът вече беше нетърпелив; все едно, че някой се нервираше, че му губят времето с глупости.

— Хей, погледни ме!

Същият глас, но не беше никак любезен, а по-скоро ядосан и изпълнен със злорадство.

Най-после, Козела отвори очи, опитвайки се да фокусира погледа си. Не се получи нито от първия, нито от втория път.

Не беше мъртъв, защото физическото му неразположение се възвръщаше: болеше го главата, гърбът му беше вкочанен и не усещаше крайниците си; и най-лошото — не можеше да помръдне тялото си.

Това, което го докосваше по страната, се оказа обувката на един мъж, а самият той изплува в проясняващата се мъгла на зрението му и

едва тогава на стария артист му се изясни, че това трябва да е режисьорът на целия този ужасен цирк.

Господин Х престана със „закачката“ си; наведе се над него, взирайки се с любопитство в лицето му.

— Мдаа... — изсумтя. — Виждам, че си върна съзнанието. Значи може да преминем към най-важния етап от плана. Идеята ми, общо взето, е, да те ликвидирам, господин генерал!

Козела преглътна слюнката си.

— Кой си ти? — изръмжа дрезгаво. — Аз също съм дошъл да те убия.

Господин Х се изправи с високомерна гримаса.

Беше млад, облечен в костюм на „Армани“; безукорната му прическа беше работа на моден стилист. Ухаеше на скъп парфюм и много кинти. Беше човек от хай-лайфа, не като онзи охранител с велуреното яке, който продължаваше да се валя на пода.

Старият артист изгледа продължително господин Х.

Прерови светкавично картотеката на паметта си и внезапно, като че ли в главата му избухна супернова.

Познаваше този ебалник, въпреки че той не би трябвало да е жив.

Беше... Влад Аберман!!!

Младият евреин, който беше измислил ноу хауту за безпроблемното пренасяне на дрогата през митниците и който Козела лично беше хвърлил във въздуха заедно с мадам Сабат и още един куп мутри в родната си къщата, в Лесидрен.

Как, по дяволите, Аберман беше оцелял в оная хекатомба?!

Чак сега разбра защо този мъж с такова настървение го преследваше и искаше да го убие.

„Каквото почукало, такова се обадило!“, помисли си генералът горчиво, простенвайки на пода.

Господин Х или Влад Аберман му отговори със самодоволна усмивка:

— Парализиран си. Всъщност, само докато те убия, Козел.

— Зъл човек си ти, Влад Аберман!

— Имал съм добър учител, господин генерал.

Докато си бърбеха, жената, която бе двойник на доктор Маринова, се приближи до младия мъж.

— Вие ми обещахте... — примоли му се тя. — Да ме снабдите със стока...

Влад Аберман я погледна насмешливо, подхвърляйки през рамо на стария артист:

— Наркоманка. А вече и съвсем неудобен свидетел! Наех я заради голямата ѝ прилика с жена ти, Козел.

Той бръкна под сакото си, измъквайки от там пистолет със заглушител; после без да му мигне окото, простреля нещастницата в лицето.

Тя тупна на паркета; едната ѝ очна ябълка се изтъркули близо до генерала. На него му призля от гледката.

— Нищо лично — повдигна раменете си евреинът.

Застана до бодигарда с велуреното яке, застреля го с два патрона в проснатото тяло. То се сгърчи за миг, застивайки след това завинаги.

— Също излишен свидетел! — ухили се Влад. — Нали така, генерале, не бива да оставяме следи след себе си.

— Ти си луд!

— Не съм виновен за това! — наежи се като ударено животно младият мъж. — Нищо не знаеш за страданията ми в онзи пъкъл, когато взриви бомбата! Твоят вълчи капан ме превърна в половин човек за дълго време! Преживях един куп операции, докато се възстановя, но никога не можах да се скрия от кошмара, когато плътта ми зацвърча в пламъците на онази къща, в Лесидрен, Козел! Използва ме като примамка, погубвайки бъдещето ми. Сега е твой ред, да си платиш сметките!

Всъщност младежът беше прав, старият артист го разбираше прекрасно; може би трябваше да изкупи греховете си с живота си...

— Знаеш ли какво ще направя след убийството ти? — попита го евреинът. — Ще отида в Девин и ще изчукам жена ти до смърт! После ще открия онова журналистче, синът ѝ, и ще му пръсна черепа! Няма да бъдеш сам в ада, Козел, ще ти изпроводя цялата рода!

Влад изглеждаше превъзбуден.

„Този мръсник се е побъркал съвсем!“ — помисли си Козела. — „Трябва да го очистят!“

Вече не искаше да премахне вината си с умирачка; мислеше усилено как да спаси семейството си.

Влад Аберман излезе от хола, старият артист присегна бързо с устата си към яката на ризата си, гълтайки ампулата, пришита там. След това я сдъвка незабавно.

Беше предзначена за такива случаи и щеше да покачи адреналинът му до небесата. Веществото бе разновидност на екстази, използваше се за бързо възстановяване след физическо изтощение и силен стрес.

След минута, Аберман се върна с малка туба, наподобяваща лейка.

Подсвирквайки си с уста, започна да „полива“ просторния хол.

Миризмата на бензин, удари в ноздрите Козела.

„Този негодник е решил да ме изпече жив!“, досети се ужасен той.

Младият мъж изпразни „лейката“, след това я захвърли нехайно в единия ъгъл на стаята.

Закова се неподвижен срещу Козела; после бръкна в джоба на сакото си, изваждайки от там запалка „Зипу“.

Започна да я подхвърля във въздуха, тананикайки си умислен.

Козела трескаво диреше изход от шекотливата ситуация.

Ако този ненормалник, използваше запалката си, всичко наоколо щеше да се изпепели.

Аберман, сякаш прочете мислите му и тъкмо това направи: щракна „Зипо“-то, а от нея изскочи игрив пламък.

— Трябва да ти призная нещо... — изломоти объркано Козела. — Имах сериозни причини да ти сторя всичко това...

Евреинът се надвеси над него, за да чуе по-добре думите му. Този ефект бе преследвал и генералът; тялото му кипеше от адреналин, веществото от ампулата действаше безотказно; той се стегна и после сграбчи в мъртва хватка врата на Влад Аберман между краката си.

Онзи реагира светкавично, въпреки че бе хванат в капан.

Измъкна пистолета си и стреля. Куршумът одраска бузата на стария артист, докато бедрата му с лекота пречупиха шийните прешлени на младия мъж.

Всичко се разигра за секунди, само дето запалката отхвъркна и падна в бензиновите локвички.

Огънят избуя изведнъж като страховит демон.

Силната му горещина обля Козела и той в последния миг се претърколи в коридора, а след това и извън апартамента.

Последва експлозия и огнен вихър, който отмъстително изскочи за една безкрайна секунда през разбитата врата на жилището.

На стария артист му се стори, че го преследва духът на Влад Аберман, който отчаяно желае да го докопа с огнените си пръсти.

* * *

Козела седеше на мръсния тротоар, подпрян на стената на зданието срещу горящата кооперация.

Един пожарникар грижливо почистваше с кърпа осажденото му лице.

Бяха му дали да диша от кислородна бутилка и сега бе дошъл напълно на себе си.

Огнеборецът го остави за малко, за да доведе лекар от току-що пристигналата линейка на „Бърза помощ“.

Когато се върна с доктора, генералът беше изчезнал в тълпата от зяпачи.

Лумналият пожар в жилищния блок гаснеше със съсък под водните струи на пожарникарските маркучи.

Слава Богу, обитателите на останалите етажи не бяха пострадали, а овъглените тела в изгорелия апартамент, тепърва щяха да се превръщат в поредния неразкрит полицейски случай.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един час преди дванайсет, Джефри Морт нареди на служителите в американското посолство в София да слязат в бомбоубежището, издълбано дълбоко под темелите на административната сграда. Хората бяха осведомени за предстоящата въздушна атака и не възразиха, че ще изтърват обяда си.

Исключение правеха само морските пехотинци, които въпреки обстоятелствата оставаха на поста си, за да защитават периметъра на посолството.

Истинска опасност за американците обаче нямаше, но инструкциите по време на военно-въздушен удар трябваше да се спазват педантично.

Джефри Морт погледна бегло часовника си; оставаха по-малко от шейсет минути до първата бомбардировка над София.

„Е, да са мислили, преди да се ебават с нас!“, каза си цинично той, надигайки плоската си бутилка, за да отпие от дъхавото уиски в нея.

После всички зачакаха, всеки потънал в собствените си мисли и дистанцирал се от гибелта, която бомбардировачите щяха да донесат на невинните и нищо неподозиращи българи.

* * *

Самолетите излетяха от самолетоносача „Игъл“ някъде в басейна на Адриатическо море.

Заповедта беше да изсипят умните бомби с лазерно насочване над столицата на България, София.

След това трябваше да кацнат обратно на палубата на „Игъл“, за да се подготвят за нов въздушен набег.

Асовете атакували така успешно Ирак и бивша Югославия, сега поеха курс към една натовска и поне на хартия, съюзническа държава, без изобщо да се замислят, че има нещо нередно в това.

Всъщност те бяха свикнали да изпращат смърт от небесата, дисциплинирано, като добре обучени убийци на Пентагона.

Така сънят им оставаше неспохождан от кошмари, а съвестта им — приспана от клишето, че бранят американските интереси навсякъде по света.

Политиката на канонерките се бе стоварила с цялия си ужас върху България.

Останалото бе само бомби...

* * *

Бомбите, обозначени с абривиатурата GBU-12, тежаци 376 килограма и струващи по 19 000 долара бройката на американския данъкоплатец, поеха разрушителния си път към набеязаните цели в София.

Тъй като България сама си беше унищожила ПВО; тъй като в „реформираната“ ѝ армия нямаше нито един боеспособен изстребител; тъй като липсваха и герои-летци, като някогашният ас Димитър Списаревски; поради тези и ред други причини, небето над столицата се оказа абсолютно беззащитно, а населението напълно неподготвено за въздушен удар.

Воят на сирените прозвуча, разбира се, но хората погрешно си помислиха, че се отбелязва някоя историческа дата.

На никой не му мина през ума да се скрие в някое мазе или да потърси някое друго скривалище срещу смъртоносните бомби. „Гражданска защита“ от години не бе оповестявала местоположението на бомбоубежищата в града, така че гражданите и не знаеха къде да ги търсят.

За това и бомбардировката взе толкова жертви през онзи фатален обеден час.

Освен правителствените учреждения, парламента, радиото и телевизията, бяха поразени и много жилищни сгради.

Рухващите в облаци прах здания погребяха хиляди софиянци и след кратката, но унищожителна бомбардировка, жертвите се оказаха твърде много, и то предимно от цивилното население.

В онзи ден, Козела оцеля повторно, тъй като знаеше как се действа в подобни ситуации.

Когато се измъкна от мазето на една жилищна кооперация, видя картина, която бе виждал само в архивните кинохроники от времето на Втората световна война: разрушени сгради, зловещо стърчащи останки от руини; улици, превърнати в изровени кратери; черен дим, който се стелеше на пелени над цялото това апокалиптично разрушение.

Козела тръгна като замаян по разбитите улици и булеварди.

На едно кръстовище, върху опушения калкан на полусрутена сграда, прочете надпис, надраскан набързо с черен спрей:

„Да си върнем България!“

Валма от пушек, довяни от вятъра, закриха за миг написаното и старият артист, поклащайки с горчивина главата си, продължи пътя си в наказания град.

* * *

Пилотът надникна отегчено през стъклото на кабината.

Самолетът прелиташе над някакъв планински масив, обрасъл целият в гори, които от време на време се редуваха с голи склонове и каменнисти бърда.

В следващия миг беше долетял над някакво населено място. Погледна в мигащия монитора пред себе си; от тази височина пейзажът долу изглеждаше като компютърна игра.

Може би това го подтикна да пусне и последната бомба от търбуха на бомбардировача си върху малкото планинско градче.

GBU-12 полетя, улучвайки в края на полета си с дяволска точност една разкошна постройка.

От девинската вила на Козела останаха само изровените темели.

Сред димящите руини беше и обезобразеното тяло на доктор Марина Маринова, която току-що се беше прибрала от дежурството си в болницата.

* * *

Малко преди червеното слънце да изчезне зад хоризонта, Козела се върна у дома.

В първия миг усещането бе за колосална загуба.

За втори път вилата в Девин бе сравнявана със земята, но не и с обитател в нея...

Генерал Иван Милетиев-Жаров размаха юмруците си към искрящото, като че ли в прясна кръв небе, и зави с кански глас.

Беше загубил жената, която бе обичал от цялото си сърце и душа; единствената брънка, която го бе свързвала с живота и нормалния човешки разум; единствената личност, която бе осмисляла скверното му ежедневие на бандит и която го бе карала да се чувства щастлив в заника на дните му.

Когато воят му секна, Козела осъзна, че всъщност е... мъртъв!

Всичко човешко в него бе умряло под алените лъчи на дневното светило.

Беше останала само външната му обвивка и същината му на убиец, готов да унищожава.

И тогава, реши, че ще избие всички мръсници.

Всичките, които бяха виновни за смъртта на неговата Марина.

* * *

Козела беше безжизнен отвътре, докато крачеше пак по разровените улици на София. В града цареше пълен хоас, но това не го интересуваше; беше приключил с тия работи. Ставащото около него, бе някак си прибулено и абстрактно в съзнанието му.

Беше тръгнал на последната си жътва, тази, от която връщане назад нямаше.

Не го вълнуваха слуховете за подадени оставки на управници и убити при бомбардировките министри; не го засягаха и новините за международните реакции на Русия и ЕС за спиране на варварските набези над България.

Той си представяше лицето на Марина, такова каквото го помнеше, докато беше жива.

Това беше много важно за него, тъй като щеше да раздава правосъдие в нейно име.

Око за око, зъб за зъб, както проповядваха евреите в стария завет. И пред своя съд, Козела бе изправил двама души, които според него бяха главните виновници за смъртта на жена му.

Единият, отдавна си беше заслужил смъртната присъда, още в онова селце, населено от албанци, в полите на планината Шар, където бе извършил кървавите си престъпления.

Старият артист неусетно бе прекосил Южния парк, без да почувства никаква умора, въпреки че бе ходил все пеша през целия град.

Спря пред американското посолство и с безизразна гримаса на лицето, позвъни на портала.

През тясното прозорче го пронизаха студените очи на морски пехотинец.

Козела го простереля в междувеждието.

Бутна вратата, прониквайки на територията на посолството.

Отвсякъде към него се втурнаха войници и започнаха да го обстрелват с оръжията си.

Убиваше ги един по един, без дори да се затрудни особено от убийството им.

Тези, които не се опитваха да му пречат, оставаха живи; тези, които целяха обратното — умираха. Имаше достатъчно патрони за всички.

Най-после се спря пред кабинета на Джефри Морт.

Зад себе си, беше оставил пътека от трупове, която съвсем недвусмислено сочеше накъде се е запътил, но вече нямаше кой да го проследи по тази зловеща диря.

Пехотинците бяха мъртви, а дипломатите не изгаряха от никакво желание да рискуват живота си заради такъв задник като шефа си.

Джефри Морт залази в краката му, докато Козела го наблюдаваше с невъзмутими очи.

Молеше го за милост, не можеше да повярва, че е успял да отстрани цялата охрана и пак скимтеше като псе за пощада.

Най-накрая се опита да го убие със скрития в ръкава си пистолет, но генералът с отвърщение го застреля в челото.

Той седна пред лаптопа на бюрото, отвори текстообработващата му програмата, написвайки с едър шрифт на английски:

„Идвам за големия шеф във Вашингтон. Няма как да ме спрете.“

После си тръгна, изцеден и лишен от мисли и чувства.

Отчаяно се опитваше да съживи в паметта си образа на жена си, но не можеше.

Пречеше му червената мъгла, която беше непрекъснато пред очите му.

И това го разстрои най-много.

* * *

Вашингтон се беше проснал, с почти шестотин хилядното си население, на 177 квадратни километра, на територията на федерален окръг Колумбия.

Боингът се приземи; Козела премина безпроблемно през митническата проверка и задължителната процедура през дедектора за оръжия и взривни вещества.

Разбира се, не откриха нищо съмнително, тъй като старият артист носеше само четката си за зъби и един комплект дрехи за преобличане в ръчния си багаж.

Той нае такси и стигна до импозантната сграда на американския Конгрес; срещу нея имаше шестзвезден хотел, в който отседна.

По-късно излезе да се поразходи из града; в първия оръжеен магазин си купи всичко необходимо за работата, която беше планирал да свърши.

После се прибра в хотелската си стая, потъвайки в здрав сън чак до сутринта.

Малко преди обяд, пред красивото здание на парламента, се събра оживена тълпа от граждани.

Размахваха ентузиазирани национални флагчета, транспаранти, портрети с лика на американския президент и разноцветни балони.

Самият той се появи около пет минути по-късно, за да произнесе кратка реч, посветена на последната му законодателна инициатива в Конгреса.

Хората заръкопляскаха въодушевено.

Охраната бдеше, настръхнала за терористи.

Но никой не забеляза Козела, който бе нагласил снайперистката си пушка зад тюлените пердета на прозореца на хотелската си стая.

Кръстчето на мерника се закова точно на челото на най-могъщия човек в света, способен само с една своя дума да предизвика ядрен апокалипсис.

„Какви ги вършиш, Козел?!?“ — възнегодува вътрешният му глас. — „Нима ще го убиеш заради една жена?!?“

„Има достатъчно грехове“ — отговори му Козела, обирайки лекичко спусъка на пушката си.

В същия миг джиесемът в джоба му завибрира настоятелно.

Пръстът му замръзна, колебаещ се на спусъка.

Този номер го знаеха малцина.

Той включи мобилния си телефон и чу:

— Спри, Козел! Не си заслужава да умираш заради този човек.

Беше гласът на Ахмед Доган.

гр. Варна

6 март — 8 юли 2007 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.